

Mluvené Slovo skrze
Williamu Branhamu

MISTROVSKÉ DÍLO

**Kázáno 5. července 1964
v Jeffersonville USA**

Mistrovské dílo
v Jeffersonville 5. 7. 1964

Skloňme hlavy k modlitbě. Zatímco máme před Bohem skloněné hlavy i svá srdce, chci se zeptat, jak mnozí z vás mají potřebu, kterou mám vzpomenout před Bohem. Zvedli byste své ruce? Mějte tu žádost pevně ve svých srdcích, zatímco se modlíme.

Pane Ježíši, nevyčerpatelný prameni života, pronikni nás, Pane, a očisti nás ode vší nevíry a všech hříchů, abychom mohli nyní obstát ve Tvé přítomnosti. Víme, že jsou mezi námi nouze. Jsme si také vědomi toho, že jsme hříšníci a nejsme hodni žádného požehnání. Ale myslíme-li na to, že On přišel a vzal naše hříchy na Sebe, jestliže je tedy zde Jeho krev, pak to již nejsme my, kdo stojíme v přítomnosti Boží, pak je to On – je to jen náš hlas skrze Jeho krev. Jeho krev mluví za nás. Ó Bože, tak očisti naše srdce od hříchu a nevíry.

Daruj nám to, co žádají naše srdce, neboť opravdu máme žádost Ti sloužit. Všecko, co nás potkává a oslabuje, utrpení a všechny věci světa, které jsou na nás kladeny, jsou zde k tomu, aby nás přivedly k dokonalosti. Je psáno, a tak On nám dal vědět: „Nebud'te překvapeni zkouškami, které na vás přijdou." (1. Petr. 4, 12). Mají nám posloužit jen k dobrému, aby nás učinily dokonalými a uvedly nás do správného postoje. Děkujeme Ti za tyto veliké zkušenosti – projití pouští, čímž jsou spravedliví formováni do svatých. V žádném případě bychom nechtěli nic dělat v protikladu k Tvé vůli, ale modlit se, Otče, abychom skrze to všechno přišli k Tobě blíže.

A když to břemeno bude tak těžké, že již nebudeme moci jít dále, pak zvedáme ruce k Tobě, náš Otče. Vyslyš nás potom s nebe, Pane. Uzdrav nás. Uzdrav nás pro království Boží.

Požehnej dnes Své Slovo, Pane. Tvé Slovo je pravda.

Jsme nyní shromážděni zde v kapli a prosíme za bratra Neville, bratra Capps, bratra Collinse a ostatní kazatele, za předsednictvo a diakony, za všechny posluchače a všechny, kteří jsou cizí v našich branách. Nechť je toto den, na který budeme dlouho vzpomínat, protože zde byla Tvá přítomnost.

Dnes ráno očekáváme veliké věci, Pane; byli jsme svoláni narychlo. Máme za to, že se to stalo z jistého důvodu. Nechť se uskuteční Tvůj úmysl, neboť o to prosíme ve jménu Ježíše, zatímco se Ti podřizujeme. Amen.

Je to něco zvláštního, být s vámi v této přeplněné kapli. Dnes ráno jsem již tolik neočekával, protože jsem vlastně sám nevěděl, že tu budu. Právě jsme se vrátili z Filadelfie a byl jsem toho názoru, že musím cestovat dále přímo do Arizony, abych tam pohřbil Jima Mosela, jednoho z mých přátel. Byl kapitánem letectva, drahý, bohabojný muž, kterého jsem nedávno přivedl ke Kristu, a byl jedním ze tří bratrů Moselových. Jeden z nich se nyní zřítíl s letadlem a zahynul. Asi deset hodin ležel v hořících troskách, než jej mohli vyprostit. Bylo mu dvacet osm let, jeho ženě je dvacet šest let, a mají tři malé děti, nejstaršímu je sedm let. Je to velice smutná událost. Musel být pohřben hned druhého dne po vyproštění, a já jsem neměl možnost být u toho. Oznámil jsem telegramem, co jsem chtěl říci při pohřbu bratra Mosely. Některým těmto věcem nemůžeme rozumět, přesto všechno slouží k našemu dobrému.

Dnes ráno jsme zde ve službě Páně. Víme, že Bohu věříme. Věříme, že On udělá všechno správně; nehledě na to, co to je a jak se to projeví, víme, že nám to musí sloužit k dobrému. To On zaslíbil, proto to tak jednoduše musí být. Někdy to nechápeme, někdy je to velmi těžké, a přesto víme, že je to pravda, neboť Bible říká, že je to pravda. Pro nás je Bible Bůh v písemné formě.

Někde musíme naši víru zakotvit. Kdyby se někdo z nás pokusil o úspěch a stal by se multimilionářem – co s tím můžeme dělat? Jednou musíme dojít na konec naší životní cesty, a k čemu to pak je? Peníze jsou prostředkem k placení, ale život si tím nevykoupíte. Jen Bůh dává život.

Poznáváme, že jsme tady jako negativ. Jestliže existuje negativ, musí existovat také pozitiv. Neexistuje negativ bez pozitivu, neboť předpokladem pro pozitiv je negativ. Je to tak, jako když se zachytí obraz nějakého předmětu. Musí tu být nějaký předmět a čočku musí zasáhnout světlo, jinak

nemůže negativ vzniknout. Jestliže poznáme, že náš život zde je negativem, obrazem jiného života, pak také víme, že někde existuje pozitiv, který byl zasažen světlem a tady na zemi se zase zrcadlí. My jsme jen zrcadlením, ale skutečný předmět se nachází někde jinde. Jestliže to tak není, pak jsem ten nejsvednější člověk na světě; pak jsem žil zbytečně. Ale to, že existuje, je vyvýšeno nad každý stín pochybnosti a proto jsme tady.

Jestliže vidím, že přijedete přes celé státy dokonce jen na základě pouhé domněnky, že tady jsem, pak se cítím velice malinký, když přijdu do takového shromáždění. Myslím na to, že lidé jedou stovky mil, jen proto, aby se několik minut mohli zúčastnit bohoslužby.

Jedna žena, která sem přišla před několika dny, řekla: „Ukaž mi, kudy ten muž chodil, a já půjdu v jeho stopách; pak budu uzdravena.“ Jestliže lidé jednomu tak věří, a reprezentujeme Krista – co máme potom dělat? Musíme dávat velice pozor, neboť převráceností nezničíme jen sami sebe, ale i jiné, kteří jednoho následují.

Neznám žádnou denominaci nebo něco jiného, kam bych vás mohl poslat. Je jen jedno, do čeho jsem vložil víru, a to je Slovo Boží. Jestliže mi věříte, následujete to, co vám říkám, neboť věřím Bibli. Všechno ostatní jde vedle. ON je Život. ON je Slovo.

Vím, že vás tu zdržuji dlouho. Modlil jsem se k Bohu, ježto jsem měl nutkání, být tu dnes. Měl jsem mnoho rozhovorů a telefonátů; některé již dnes ráno. Myslel jsem si: „Bratr Neville mě jistě požádá, abych mluvil.“ To bylo v pátek, když jsem si řekl: „Bratr Neville mě jistě požádá, abych mluvil.“ Když to dělám, pak se modlím, aby mi Bůh pomohl. Bylo takové horko. Ale On je tak dobrý a poslal nám déšť, přerušil ta extrémní vedra a daroval nám dnes krásné jitro. Prosim o to, aby se Jeho dobrota vylila na každého z vás, abyste nikdy nezapomněli na toto dopoledne. Ať je Jeho milost a požehnání na vás.

Včera večer jsem navštívil nemocného přítele. Je to bratr Billy Dauch. Dnes ráno ho tu nevidím. A přece, tamhle je. Myslel jsem si: „Starý jednadvadesátiletý muž ještě spěchá přes celou zem, pouští, zasněženými horami a po zledovatělých silnicích.“ On to nemusí dělat. Bůh byl k němu tak dobrý; přesto to nemusel dělat. Mohl by sedět doma a mít sluhy, kteří by jej ovívali vějířem, kdyby si to přál. Ale s Billy Dauchem se něco stalo: Je znovuzrozený. Když se to stalo, přišlo něco do jeho srdce tak, že celý jeho život je zaměřen jen na to, účastnit se těchto bohoslužeb. Jestliže jsem tedy hlásnou troubou Boží, mohl bych podvést přítele? Raději bych zemřel! Musím mu tedy říci přesnou pravdu z Bible, neboť je to Boží Slovo. Opakuji jen to, co On řekl.

Nyní bych chtěl něco přečíst z Bible. Nežli to udělám, chtěl bych oznámit, že večer bude Večeře Páně. To se týká místních, neboť ti ostatní se zřejmě rozjedou domů, protože musí do práce. Vy, kteří sem přicházíte do shromáždění, myslíte na to, že bratři budou dnes večer vysluhovat Večeři Páně.

Já čekám na konečný příslib z Afriky. Jako misionáře mě tam nepustí. Mohu tam cestovat jen jako lovec a navštívím Keňu, Ugandu a Tanzánii. Jen tak se tam dostanu. Ty sbory tam to nechtějí, neboť jedni by chtěli, abych kázal jejich názory a ostatní, abych zastupoval jejich stranu, a tak do Afriky nejdu. Nemohu být pokrytcem a dělat to. Jednoduše jim řeknu: „Ne! Budu kázat jen to, co Bůh na mé srdce položí a jinak nic.“ Jsem si jist, že to jistě nebude to, co by chtěli, abych učil, například křest na tři tituly atd. A pak bych se měl s nimi hádat? Ne!

Ale bratr Boze mě prosil, abych se účastnil jedné velké konference. On se přiblížil k poznání toho, čemu věříme. Proto jsem žádal o povolení k návštěvě, jako bych se chtěl zúčastnit lovu. Jestliže se najde někdo, kdo by mě pozval na lov, pak to jistě půjde, neboť ten muž na velvyslanectví je mým přítelem z Chicaga. Jakmile tam půjdu, řekne: „Je tu bratr Branham, povolte nám shromáždění.“ Jestliže tam budu, potom to velvyslanectví již nemůže odmítnout. Právě se pokoušejí to uskutečnit. Pokud to je vůle Boží, pak to tak bude. Spoléhám na to. Je to přenecháno Jemu. Jestliže to nepůjde, dám vám vědět.

Jestliže Pán bude chtít, pak bych chtěl kázat na téma sedm pozounů. K tomu budeme mít bohoslužby po celý týden. Ale nebudou se konat zde v kapli, budeme se snažit najmout auditorium.

Nikdy jsem si nemyslel, že by zde bylo vybudováno nové auditorium. Stojí přesně tam, kde jsem viděl Ježíše poprvé ve vidění. Auditorium bylo postaveno na stejném místě. To místo jsem si

prohlédl znovu. Když jsem Jej viděl poprvé, hleděl na východ. Vzpomínáte si, že jsem to vyprávěl. Modlil jsem se tam za svého tatínka. Byl jsem ještě mladý a právě jsem začínal kázat. Tam jsem Jej viděl jít. Díval jsem se na Něho, Jeho tvář, viděno ode mne, byla otočena stranou. Prošel jsem mezi keři dále, a pokašlával jsem. Dále jsem se na Něho díval; On se neotočil. Když jsem vyslovil Jeho jméno, „Ježíš“, tedy se obrátil a vztáhl Svě ruce. Na více si nemohu vzpomenout. Přišel jsem k sobě až při rozednění a vrátil se z toho pole. Možná, že mi Pán dovolí kázat tam na téma pozounů. Kdekoli by to mělo být: vůle Boží se stane.

Otevřeme nyní Bible u Izaiáše 53. Důvěřujeme, že Bůh naši snahu tohoto jitra požehná. Právě jsme se vrátili z konference obchodníků plného evangelia z Filadelfie. Slyšeli jsme tam mnohá svědectví.

Billy Paul, Rebeka, dcera bratra Collinse a já jsme jeli společně v jednom voze. Billy je velice dobrý spáč, Becky ještě lepší. Tak jsem se bavil s Betty. Seděla s Becky na zadním sedadle. Když jsem zpozoroval, že se na silnici něco stalo, přišla mi myšlenka. Jestli je Betty tady, bude moci dosvědčit, že jsem přestal mluvit a začal psát. Tam jsem obdržel text pro dnešní ráno.

Povstaňme nyní v uctivosti před Božím Slovem a čtème 53. kapitulu v Izaiáši.

Kdo uvěřil kázání našemu? A rámež Páně komu je zjeveno? (Dávejte pozor: Začíná to otázkou).

Nebo před ním vyrostl jako proutek, a jako kořen ze země vyprahlé, nemaje podoby ani krásy. Viděli jsme jej, ale nic nebylo viděti toho, proč bychom ho žádostivi byli.

Nejpohrdanější zajisté a nejopovrženější byl z lidí, muž bolesti, a který zkusil nemoci a jako ukrývající tvář svou; nejpohrdanější, pročez jsme ho za nic nevážili.

*Jistotně on **naše** nemoci vzal, a bolesti **naše** vlastní on nesl, my však domnívali jsme se, že je raněn a ubit od Boha, i ztrápen.*

On pak raněn je pro přestoupení naše, potřen pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vzložena, a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno.

*Všichni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátili jsme se, a Pán uvalil na **něj** nepravosti všech nás.*

Pokutován je i trápen, však neotevřel úst svých. Jako beránek k zabití veden byl, a jako ovce před těmi, kdož ji stříhají, oněměl, aniž otevřel úst svých.

Z úzkosti a soudu vyňat jest, a protož rod jeho kdo vypraví, ačkoli vyřat jest z země živých, a zraněn pro přestoupení lidu mého?

Kterýžto vydal bezbožným hrob jeho, a bohatému, aby byl usmrcen, ježto však nepravosti neučinil, aniž jest nalezena lest v ústech jeho.

Tak se líbilo Pánu jej stírati a nemoci trápati, aby polože duši svou v oběť za hřích, viděl símě své, byl dlouhověký a to, což se líbí Pánu, skrze něho šťastně konáno bylo.

Z práce duše své uzří užitek, jímž nasycen bude. Známostí svou ospravedlní spravedlivý služebník můj mnohé; nebo nepravosti jejich on sám ponese.

A protož dám jemu díl pro mnohé, aby s nesčíslnými dělil se o kořist, proto, že vylil na smrt duši svou, a s přestupníky počten jest. On sám nesl hřích mnohých, a přestupníků zástupcem byl.

Bože, náš Otče, Tvé Slovo je světlem, světlo, které osvětluje stezku každého věřícího až do přítomnosti Boží. Vede nás jako lucerna v naší ruce. Nesvítíl jsi nám dopředu natolik, že bychom mohli vidět konec již na začátku, to proto, abychom putovali ve víře. Je to, jako když někdo musí projít v noci temným lesem – tak se vede nám – světlo, které nese, mu svítí krok za krokem. Také na cestě, která vede vzhůru to tak je. Necht' Tvé světlo svítí dnes na Tvé Slovo, abychom se zase o krok přiblížili Tvému království; neboť prosíme ve jménu Ježíše Krista. Amen. Můžete se posadit.

Dnes bych chtěl ke shromáždění mluvit na téma „**Mistrovské dílo**“. Může se to zdát poněkud neobvyklé, číst takové biblické místo, které popisuje jeden z nejhorších a nejvražednějších obrazů Bible, když mluví o tom, že tento dokonalý Služebník trpěl a byl zbit a zraněn, a potom z toho vzít text „Mistrovské dílo“. Je to velice zvláštní.

Vracím se v myšlenkách dnes ráno o několik let zpět, když jsem byl pozván do Forest Lawn v Kalifornii. To je blízko Los Angeles. Hlavní důvod, proč jsem tam šel, byl, že jsem chtěl zajít na hřbitov ke hrobu Aimee McPherson, zakladatelky Foursquare-hnutí (odnož letničních). Šel jsem k

jejímu hrobu. Přesto, že nesouhlasím s ženou jako kazatelkou, oceňuji a respektuji v srdci to, za čím stála, a zvláště to pronásledování, které musela v tom čase strpět. Její syn Rolf McPherson je jedním z mých nejlepších přátel.

Šli jsme tam se skupinou kazatelů. Neměli jsme čas navštívit krematorium a urnový háj, kde jsou ve zdi uloženy nádoby s popelem spálených těl.

V tom místě mají některé zvláštní věci, které si můžeme prohlédnout; také výtvarnou podobu poslední Večeře Páně. Je to ozářeno přirozeným slunečním světlem. Před tím je zatmění. Když člověk vejde dovnitř, je tam světlo. (Patrně je míněna obřadní síň.) Jakmile začne proslov, trochu se setmí. Po nějaké chvíli je úplná tma. Návazně vyjdou lidé opět ven.

Celá Večeře je vyvedena ve skle. Jedna žena ještě znala to tajemství, jak se sklo muselo opracovávat, aby vznikly tyto obrazy. Pochází to od jedné rodiny, která žila před mnohými lety. Toto umění bylo předáváno dále jejich dětem, a poslední byla ta žena. Oni vytvořili toto dílo. Když chtěli do toho obrazu zasadit sklo s Jidášem Iškariotským, rozlomilo se to. Pak se o to pokusili ještě jednou a znovu se to rozlomilo. A tak řekla: „Možná, že Pán nechce podobiznu svého nepřítele vedle sebe. Jestliže se rozlomí ještě jednou, pak toho necháme.“ Ale tentokrát se to podařilo. Přirozeně, že bylo přemáhající, jak se může něco takového stát.

Jedna z věcí, která mě ve Forest Lawn zaujala nejvíce, byla veliká Michelangelova socha: socha Mojžíše. Přirozeně je to jen kopie, nikoli originál, ale je to velkolepé mistrovské dílo. Stál jsem tam, díval se na to a velice se mi to líbilo. Vypadalo to, jakoby to bylo stinným obrazem něčeho.

V umění mám velké zalíbení. Věřím, že v umění je Bůh. Věřím, že Bůh je v hudbě. Věřím, že Bůh je v přírodě. Bůh je všude. Ale všechno, co je v protikladu k originálu, to je překroucenina. Bůh je v tanci. Ale ne v takovém, jaký známe my; ale jestliže jsou synové a dcery Boží v Duchu, jedná se o jiný tanec. Ale to, co jsem slyšel dnes ráno ještě ve 2.00 hodin, to je překroucení toho.

Vytvoření takového mistrovského díla Michelangela něco stálo. Byl to zvláštní člověk. Stálo ho to velkou část života, neboť na tom musel mnoho, mnoho let pracovat. Vzal velký kus mramoru a začal jej otesávat. Jenom ten muž, ten sochař sám má ve své představě to, co by chtěl zobrazit. On jediný. Můžete k němu jít a říci: „Proč otesáváš tento kámen?“ Někomu nezasvěcenému, kdo neví, co je v jeho srdci, to připadá nesmyslné. Ale ten sochař má jistou představu o tom, co chce vytvořit, a pokouší se sochou vyjádřit, co má ve svých myšlenkách. Proto to z toho kusu kamene vytesává.

Tím se musí začít již od začátku a stále sledovat ten vzor. Nemůže se začít s malým kouskem a říci: „Udělám to takto“, a později: „Ne, myslím, že raději takhle.“ Ne, on musí mít přesný vzor, a ten má ve své představě. Od tohoto vzoru nemůže ustoupit. Musel si o Mojžíšovi udělat přesnou představu, neboť žádné pravé podobizny se o něm nezachovaly.

Pravý sochař je inspirován, jako pravý básník, zpěvák, hudebník a nebo čímkoli i má být, je inspirován. Všechno pravé vzniká skrze inspiraci. Michelangelo musel mít inspiraci o tom, jak Mojžíš skutečně vypadal. Pochopil, co musel být Mojžíš. A tak vyjádřil tento vzor v tom velikém kusu mramoru. K tomu to musel osekávat a brousit tak dlouho, až přesně vystihl obraz, který měl před sebou.

Když se mu pak všechno dokonale zdařilo, každá hrana byla odstraněna a každé místo vyhlazeno; oči, vlasy, vousy, jednoduše všechno souhlasilo, pozdvihl se a pohleděl na něj. Myslím na ta mnohá léta tvrdé práce a na to, že si po celý čas musel v duchu udržet představu o tom, co chtěl vytvořit. Pomyslete jen: on musel tento obraz tak mnohá léta zachovat v paměti, aby ho přesně tak, jak byl předem inspirován, mohl vytvořit; podle této představy jej musel osekávat a opracovávat. Když jej pak dokončil a bylo to skutečně dokonalé, povstal onoho jitra po poslední ráně, ještě s kladivem v ruce. Když si své dílo prohlížel, byl tak inspirován, neboť obraz, který měl ve své představě, měl nyní před sebou jako realitu. Jeho představa o Mojžíšovi, kterou měl všechna ta léta v srdci, byla skutečností. Měl za sebou mnoho hodin plných únavy, starostí a zoufalství, kritiky; všechno možné musel prodělat, ale navzdory tomu se držel přesně představy, kterou měl, až byl s dílem u konce.

Když to dokončil, odstoupil s kladivem v ruce o několik kroků a tu sochu si prohlížel. Tehdy jej zasáhla ta inspirace, jež mu kdysi vnikla, jak by ta socha měla vypadat, tak velice, že se dostal mimo sebe, udeřil ji do kolena a vykřikl: „Mluv!“

Od té doby je ta socha na pravém koleně poškozena. Položil jsem na to svou ruku; je to asi tak hluboké.

Po tak mnohých letech práce, bylo to, co v duchu viděl a co si představoval a co si přál vidět, hotové. A když to nyní bylo dokončeno, byl tak inspirován, že byl přesvědčen, že by jeho vlastní mistrovské dílo muselo promluvit, a udeřil jej do nohy a zvolal: „Mluv!“ Při tom se kus kamene odrazil, a socha je na tomto místě poškozena.

Podle mého názoru se ale tato socha stala mistrovským dílem právě díky tomuto poškozenému místu. Rozum to může posuzovat jinak. Můžete si myslet, že tím byla znehodnocena. Ale pro mne je tím, čím je. Po tolika letech starostlivé práce a námaze a inspirace, kdy ji tvořil, nebyla jeho námaha daremná, ne, byla dokonalá, a proto zvolal: „Mluv!“ Neboť před sebou viděl, že byl schopen vykonat a proměnit ve skutečnost, co si představoval. Proto pod tou inspirací udělal něco úplně nerozumného a neobvyklého: Udeřil ji a vykřikl: „Mluv!“ Vidíte, nikdy by to neudělal, kdyby o tom přemýšlel. Ale on nepřemýšlel. Byla to inspirace, protože to, co měl v myšlenkách, viděl dokonalé před sebou.

On se namáhal, byl často vyčerpaný, pracoval dlouho do noci, mnoho dní strávil oddělen od světa, možná, že jedl jen krajíček chleba a šel opět pracovat, dále brousil, leštil a řekl: „Ne, ještě to není ono. Musí to být tak.“ A zase brousil. Ale potom, když to viděl před sebou dokonalé, stalo se to skutečností. Ten negativ, který si představoval, se stal realitou, stalo se to pozitivem. Proto jej to vnitřně uchopilo, bylo to pro něho tak opravdové, že musel zvolat: „Mluv!“

Pro mne to bylo vyzařování; byl to kompliment jeho dílu, když jej jeho vlastní dílo tak inspirovalo, že se dostal mimo sebe, udeřil do toho a zvolal: „Mluv!“

Stál jsem tam a tu sochu si prohlížel. Myslel jsem na ty mnohé hodiny, který ten muž potřeboval, než to bylo hotové. Řekli, kolik to bylo let. Bylo to jeho vlastní vyzařování, a přispělo k jeho velikému umění, a velikému dílu. Když to konečně dokonal, bylo to mocné.

Obrátme nyní stránku o Michelangelovi a tu knihu zavřeme. Nyní bychom chtěli otevřít jinou knihu a číst o velikém Sochaři, tom Všemohoucím, který než byl položen základ světa, již měl v myšlenkách to, co chtěl uskutečnit. Chtěl stvořit lidi ke Svému vlastnímu obrazu. Chtěl uskutečnit něco, co bylo v Jeho představě, v Jeho myšlenkách.

Pro Michelangela to bylo vyjádření jeho myšlenek. Bůh, ten veliký Sochař, chtěl člověka stvořit ke Svému obrazu. A On se dal do práce. Vidíme, že možná stvořil nejprve ryby, potom ptáky, plazy a všechna ostatní zvířata. Nakonec ale jako Stvořitel stvořil člověka. Ale On není jako člověk, sochař, který musí vzít něco, co je již stvořeno, aby z toho udělal sochu. ON byl Sochař věčných věcí. ON byl Sochař, který stvořil všechno, co si předsevzal, a mohl vnést do bytí. ON stvořil i příslušný materiál odpovídající Jeho bytosti.

Nejprve stvořil na zemi zvířata, která se plazí. Návazně vyvedl vyšší životní formu. Nakonec stvořil velká zvířata: Lvy, tygry, medvěda, opici. Nuže, nebylo to tak, jak si to představujeme, že by se to vyvinulo všechno evolucí. Všechno bylo samo o sobě stvořitelským aktem. Bůh působil ve vzoru.

Nakonec přišlo na zem něco dokonalého. To byl člověk. V člověku On mohl poznat, že Mu byl podobný. Když jej viděl, byl odrazem svého Stvořitele. Bůh nyní uskutečnil to, co měl v úmyslu a stvořil člověka ve Svém obraze.

Musím ještě dodat: Když stvořil člověka, bylo tu ještě něco, co nebylo úplně v pořádku: on byl sám. Také Bůh byl sám. ON byl věčný. Člověk, který byl nyní stvořen v obraze Božím, byl na zemi sám. Potom On otevřel jeho levý bok, vyňal z něho část, a udělal mu pomocnici – ženu. Nyní již nebyl sám, někoho u sebe měl. To je Jeho veliké dílo.

Jako každý velký sochař stvořil On mistrovský kus. Nejprve zhotovil mistrovské dílo samo o sobě. Ale viděl, že toto mistrovské dílo bylo osamělé jako On, tak ten mistrovský kus rozdělil, vyňal z jeho boku pomocníci.

Aby z těchto dvou udělal jedno, postavil ji, jako každý veliký sochař na krásném místě. Sochař by přece nevytvořil velké mistrovské dílo, aby je potom zastrčil do postranní ulice nebo za nějakou budovu. Pán také řekl: „Žádný člověk nezapálí svíci, aby ji postavil pod kbelec.“ Jestliže se staneme Božími mistrovskými díly, pak nebudeme skryti někde v ústraní, ale musíme vyzařovat světlo.

Vidíme, že On toto mistrovské dílo, po tom, co je stvořil, postavil na nejkrásnější místo, které bylo na zemi: do zahrady Eden. ON přesadil Svě mistrovské dílo, ty dva jako celek, do zahrady Eden. Musel být velice spokojený, když viděl, jak se Mu toto mistrovské dílo vydařilo. Zjišťujeme, že potom odpočinul, neboť ve Svém díle měl zalíbení.

Myslete na to, podle mého mínění je mistrovským kusem místo, kde bylo to mistrovské Michelangelovo dílo udeřeno, čímž ta socha byla poškozena.

Byl to úder do boku Jeho mistrovského kusu, který zplodil nevěstu. Zde nyní vidíme „mistrovské sousoší – rodinu“ v zahradě Eden. Jak bylo krásné! Líbilo se Mu tak, že se odebral k odpočinku. ON řekl: „Odpočinu si.“

Zatímco odpočíval a Svému mistrovskému dílu důvěřoval, přišel tam nepřítel, když podlehl pod zdí zahrady, vyhledal to nádherné mistrovské dílo, svedl je a tak toto krásné mistrovské dílo zkazil. Zkazil je a přivedl k pádu.

Snažím se dávat pozor na hodiny. Prosil jsem Michaela, svého synovce, aby nechal ty zvonky odzvonit po třiceti minutách. Ale on to nedělá. Uběhlo více než třicet minut. Budeme ještě trochu pokračovat. Nechtěl bych překračovat ta nařízení, neboť jsem je sám ustanovil. Ale nyní své vlastní předpisy porušuji.

Pozorujte, jakmile satan, svůdce, překonal tuto hradbu, a mistrovské dílo dostal do svých rukou, hned je zkazil. Jak to udělal? Nyní zajdu na jednotlivosti, jak se mu to zdařilo. To mistrovské dílo – rodina, bylo Slovem Božím obehnáno jako zdí. Bylo chráněno Slovem. Ale část, která byla vyjmuta z originálu přešla přes tuto zeď a poskytla satanovi příležitost to zkazit. Víte přece, čemu věřím, co se této věci týče. Proto již nemusím k tomu nic říkat. Mistrovské dílo bylo poškozeno.

Když Bůh, ten velký Sochař viděl pád Svě rodiny, mistrovského díla nechtěl je nechat ležet tak zničené tváří dolů. ON se dal ihned do práce, aby je znovu obnovil. Nechtěl dopustit, aby zahynulo, a navždy tam zůstalo tak ležet. ON je Bohem, nemůže být poražen. Tak se dal okamžitě do díla a začal nanovo tvořit člověka podle Svého obrazu.

Dozvěděli jsme se, že předpotopní svět ve svém průběhu zase všechno zničil, protože ty smlouvy byly vázány podmínkou: „Jestliže učiníš toto ...“ anebo „Jestliže toto neuděláš ...“ Bůh, ten veliký Tvůrce, viděl, že člověk tu smlouvu nemůže dodržet. Jednoduše nemůže. K tomu mu není dána žádná možnost.

Před několika minutami jsem se při rozmluvě zabýval ženou, která je nyní přítomna. Řekla: „Bratře Branhame, mám ještě tak mnohé věci, které jsou převrácené.“ Je to bohabojná žena.

Řekl jsem: „Sestro, podívej se. Nehleď přece sama na sebe. Vždyť záleží na tvé žádosti a na tom, co bys chtěla dělat. Jestliže Pána skutečně miluješ, pak se pokoušíš o to, sloužit Mu celým srdcem. Potom jsou všechny tvé chyby přikryty krví Pána Ježíše. ON připravil cestu.“

Potom On začal lidem snímat břímě smluv, ve kterých bylo vždy řečeno: „Jestliže toto učiníš, pak Já ...“, a udělal začátek u muže jménem Abraham. Udělal smlouvu bez podmínek. Pokaždé, když začal mistrovské dílo, udeřil satan kvůli Slovu. Ale když On udělal s Abrahamem ten začátek, řekl: „Já jsem to již učinil.“ Bylo to bez podmínek. Nebylo řečeno: „Když ty toto učiníš, tak Já učiním tamto“, ale: „Již jsem to udělal.“ ON, Tvůrce je rozhodnut toto mistrovské dílo mít.

Od Abrahama pocházejí patriarchové. Co Bůh dělá? ON znovu pracuje na Svém padlém mistrovském díle. V řadě patriarchů se nachází Abraham jako ten první.

Dejte pozor. Každé mistrovské dílo je postaveno na podstavci – základě. Socha Mojžíše od Michelangela stojí na mramorovém podstavci asi metr vysokém. Musí mít základ. Když Bůh

připravoval toto mistrovské dílo, postavil jej na základ patriarchů. Patriarchové tvoří základ; nejprve přišel Abraham, potom Izák, Jákob, Josef – čtverec.

V Abrahamovi byl položen základ víry. Dovolte nám říci, že to jsou čtyři základy. Základ víry byl Abraham. Základ lásky byl Izák. Základ milosti byl Jákob. Každý ví, jak Bůh prokázal Svoji lásku při Jákobovi. Ale v Josefovi byla dokonalost. Na to mohl On ten monument usadit; ne na to první, ne na druhé, ne na třetí, ale na čtvrtý základ.

Abraham předem nastínil Krista; to přirozeně dělal i Izák, a sice se zřetelem na lásku. Abraham to udělal s ohledem na víru, Izák na lásku, Jákob na milost. Jákob znamená „**Podvodník**“, a to také byl. Ale byla s ním Boží milost. Když se ale jedná o Josefa, není nic, co by mluvilo proti němu, jen jeden maličký kaz, neboť i podstavec musí být mistrovským dílem. On totiž řekl svému otci, prorokovi: „Řekni faraónovi, že tvoji lidé jsou chovatelé dobytka a ne pastýři ovcí, neboť pastýře bravu mají Egypťané v opovržení.“

Když ale se ten starý prorok postavil před faraónem, řekl: „Tvoji služebníci jsou pastýři.“ Tak vznikl malý kaz, a tedy mistrovské dílo.

Těmi patriarchy byly položeny základy víry, lásky, milosti a dokonalosti.

Stavbu postavy tohoto velkého mistrovského díla tvořili proroci, kteří byli Slovem. Doufám, že jste schopni to číst. Byli to proroci, nikoli zákon – **Proroci!** Neboť proroci byli potvrzené Slovo, které tvoří tělo – ne patriarchové – proroci! Oni byli Slovem.

ON začal budovat to tělo ve dnech Mojžíšových, a pokračoval všemi proroky, a stále více se přibližoval k Hlavě. Největší z nich byl Jan. Tak to říká Bible. Ježíš řekl: „Vpravdě, říkám vám, mezi narozenými z ženy nepovstal nikdo, kdo by byl větší než Jan Křtitel.“ (Mat. 11, 11). Byl to on, kdo mohl představit Slovo, neboť nakonec přišla ta velká Hlava, Hlava toho všeho. Tělo na to jen odkazovalo.

Základ položili patriarchové, ale tělo bylo budováno Slovem – skrze proroky. Když vystoupil Ježíš, zjevila se Hlava celku. Tady byla Hlava nasazena a v Něm nacházíme celé dílo Boží. V Něm nacházíme dokonalé vyzářování Božího Slova, neboť On byl Slovo, plnost Slova. Bůh měl opět dokonalé mistrovské Dílo, o kterém řekl Izaiáš: „Aj, zde, Můj Služebník, Jemuž zůstanu věrný; Můj vyvolený, v Němž jsem našel zalíbení – Mé mistrovské Dílo, které jsem ve všech časových obdobích nastínil, až přišel ten Dokonalý. ON je přede Mnou dokonalý.“ Stál tam v obraze Božím a vyzářoval Boha. Proto On v Jan. 14 říká: „Kdo vidí Mne, vidí Otce.“

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. Potom Slovo přijalo postavu, a to, co bylo „vytesáno“, reflektovalo Slovo, které bylo na počátku. ON, Slovo, byl mistrovským Dílem vyzářován v Jeho vlastní postavě. Byl to Bůh ve Svém vlastním obraze. Slovo bylo vyzářováno v postavě Muže – v mistrovském Díle.

Všichni proroci se dopustili nějaké chyby. Byli jen některou částí. Ale nakonec, po nich všech, se objevilo mistrovské Dílo, ten Dokonalý. ON byl bez vady a dokonale se v Něm zrcadlil Sochař. Jeho vlastní postava byla reflektována Jeho vlastním Dílem. Bůh a Kristus byli tak dalece jedno, že On Svého Ducha do Něho vložil. Pak byl dokonce obraz jedno s Tvůrcem. Bůh a Jeho výtvarné Dílo, Jeho mistrovské Dílo, byli to stejné. Socha Mojžíše od Michelangela byla figura bez života, neboť byla z kamene. Ale zde, když ten Mistr stvořil své dokonalé Dílo, si v Něm udělal příbytek.

V takové dokonalosti tu stál Spasitel lidstva. Tak božsky, a přesto na Něm nebylo krásy, že bychom Jej byli žádostivi. Tento panensky narozený Syn živého Boha byl tak pokorným, tak dokonalým obrazem Božím, že ten veliký Mistr – který Jeho život nechal proudit již skrze proroky, až On sám byl učiněn naplněním všeho, co byli proroci – že Bůh, když to On viděl, Jej udeřil a povolal: „Mluv!“, jak to udělal také Michelangelo: „Mluv!“ Tak dokonalý On byl.

Budete se ptát: „Je to tak?“ V Marku 9 čteme, že Mojžíš – zákon a Eliáš – proroci stáli spolu na hoře Proměnění. Tam byli zastoupeni patriarchové, praotcové, zákon a proroci. Tehdy zazněl z mraku hlas, který řekl: „Toto je Můj milovaný Syn. Jeho poslouchejte.“ Jestliže mají slyšet, tedy On musí mluvit. Bylo to jen několik dní předtím, než byl ubit. „Toto je Můj Syn, ve kterém mám zalíbení. JÁ jsem Jej vytvořil. 4 000 let uplynulo, než jsem Jej takto utvořil. Nyní je dokonalý; musím Jej udeřit, aby mluvil. Poslouchejte Jej. ON je ten Dokonalý. ON je to mistrovské Dílo.“

Myslete na to, po celý čas Starého zákona byl již nastíněn. Vidíme Jež jako skálu, která byla udeřena na poušti. ON byl skálou na poušti. Ale to byl kámen, který ještě nedosáhl dokonalosti. Provázel církev jako stinný obraz, aby vytáhl ven ty, které táhnout mohl a dát život těm, kterým mohl život dát. ON byl skálou na poušti. Tehdy ještě nebyl člověkem. Byl jen stinným obrazem na něj.

Mojžíš Jež viděl, když na té skále stál. Viděl Jež přicházet a řekl: „Vypadalo to jako záda muže.“ Vidíte, ten Sochař se představil Mojžíšovi v postavě Krista a ukázal mu část z Něho, jak by mělo to mistrovské Dílo vypadat, až bude dokonalé, hotové. Mojžíšovi ukázal, jak bude to mistrovské Dílo vypadat. Když kolem něho přešel na poušti, viděl záda Muže.

Vzpomeňte si, Michelangelo mohl jen udeřit a vykřiknout: „Mluv!“ Jak jiné to ale bylo s Bohem, tím velkým Tvůrcem! Když stvořil člověka, který byl tak dokonale v jeho obraze, že Jež znovu vyzařoval, mluvil Bůh **skrze** postavu muže, a ukázal, co je mocen udělat. Mluvil k prorokům, skrze které On ten obraz dále budoval, až k Hlavě. Když dospěl k Hlavě, byl to **celkový** obraz Boží. ON představil Sebe sama a byl pro nás udeřen. ON je pro nás nyní mistrovským Dílem, darem Božím, Ježíš Kristus – věčný Život. Doufám, že toto nikdy nezapomeneme.

Vidíme, že dny jsou temnější a stíny se prodlužují. Mohu předpovědět, že slunce už mockrát na svou dráhu nevyjde, až tento národ bude ten tam. Víte, že včera uplynulo 188 let od roku, kdy byla vyhlášena nezávislost, kterou za vyzvánění zvonů svobody podepsal Thomas Jefferson a s ním ti odpovědní, a my jsme se prohlásili za nezávislý národ? V dějinách lidstva se ještě nenašla demokracie, která by přežila dvě stě let. Naše začala 4. 6. 1776. Tak by nám zbývalo ještě 17 let. Dosáhneme jich? Asi ne. Bylo by to ještě 11 let, a jestli se to skutečně stane, pak to bude v dějinách výjimkou.

Vidíme stav tohoto času. Vidíme stav lidstva. Vidíme stav politiky. Vidíme stav ve světě. Tak to nemůže jít dále. Musí se potopit jako Titanic. Musí se potopit! Jeden národ dělá místo jinému, tím že sám upadá. I toto a všechna ostatní království musí padnout, aby bylo uděláno místo nadcházejícímu království, které se nikdy nepotopí. Skrze tento dokonalý Boží obraz, to mistrovské Dílo obdržíme neotřesitelné království.

Když na Něj Bůh pohlédl, a spatřil Svoji podobu a postavu, byl tak inspirován, protože to bylo dokonalé mistrovské Dílo Spasitele: Ježíš, Spasitel. Tak mohl být Bůh sám udeřen, aby ten Jím ustanovený trest vzal na Sebe, Bůh a Kristus se stal jedno, aby Bůh v této postavě mohl být udeřen a zraněn. Proto Izaiáš řekl: „Domnívali jsme se, že Jež ubil a trápil Bůh. A přece byl On raněn pro naše přestoupení a ubit pro naše zadlužení: Trest byl položen na Něho k našemu pokoji, a Jeho ranami se nám dostalo uzdravení.“

ON byl dokonalým obrazem Boha-člověka; Bůh přešel z nadpřirozeného do toho viditelného. Toto viditelné bylo vyjádřeno v Jeho věrném obraze. Jeho věrný obraz, Boží dokonalé mistrovské dílo, bylo zbito, aby to nadpřirozené mohlo okusit smrt. Toho nemohl dosáhnout skrze Mojžíše, ani skrze proroky, např. Izaiáše, který byl rozřezán na kusy. ON to nemohl učinit skrze proroky, kteří byli kamenováni. Nemohl toho dosáhnout, protože to sám nemohl cítit. Oni byli jen částí z Něho. Ale v tomto dokonalém mistrovském Výtvoru byl On, celá plnost Božství tělesně. Zde mohl On sám v této osobě přijmout bydlení, aby podstoupil smrt za celé lidstvo. Když Bůh viděl Svě dokonalé mistrovské Dílo, byl tak inspirován. ON se stal Spasitelem všem ze všech časových období, aby mohl nastoupit za ty, kteří žili dřívě, a za ty, kteří právě žijí.

V Něm byla všechna zaslíbení naplněna. ON byl dokonalost dokonalosti. V Něm se naplnily všechny stinné obrazy: našeho příbuzenského Spasitele při Rút a Bózovi; našeho Dárce zákona z hory Sinai; našeho Proroka z pouště. ON přišel z pohoří, z pouště; ON přišel z věčnosti a stal se Člověkem – dokonalý vlastní obraz.

V průběhu času vytesal Bůh skrze patriarchy podstavec ze všech těch různých věcí, aby mohl zhotovit základ. Na tom pak začal skrze proroky budovat Svě Slovo, až se konečně objevil ten dokonalý Prorok, dokonalý základ, dokonalé uskutečnění plánu Božího.

Aby On mohl opravdu mluvit, neboť On je Slovo – aby Slovo mohlo být vyjádřeno, musel vejít do té postavy. Aby ten Obraz mohl mluvit, musel být udeřen. ON přijal byt v tomto Díle. Jen tak mohl mluvit jako dokonalý Spasitel. Všechny stinné obrazy Starého zákona se splnily v NĚm.

Řekl jsem před několika dny, že Jahve Starého zákona je Ježíš toho Nového. Ano!

Mnozí z vás v mém stáří si vzpomenou, že zde byl svého času velký počet čínských prádelen. Ti Číňané byli nejprve na západním pobřeží, a postupovali postupně dále na východ. Přišli ze vzdálených východních zemí a ještě neuměli naši řeč, neznali naše zvyky. Ale prádlo prali dobře. Protože neuměli vypsat lístek, podle kterého by vám vaše prádlo vydali, nakoupili si stohy malých čistých kartiček. Když jsme tam nějaké prádlo zanesli, vzal ten obsluhující kartičku, a roztrhl ji určitým způsobem na dva díly. Jeden díl si ponechal, a druhý jsme dostali my. Toto tehdy byla lepší metoda, než ta, kterou máme nyní, neboť jestliže jsme chtěli prádlo vyzvednout, musely ty dvě poloviny spolu souhlasit. To se nedalo zfalšovat, i kdybychom to chtěli. Nešlo to. Písmena bychom mohli kopírovat, ale způsob roztržení se nedá napodobit. Jeden díl se musel přesně hodit k tomu druhému. Vyprané prádlo, které se tam zaneslo, se mohlo vyzvednout na tento dílek kartičky, neboť se shodoval s částí, která zůstala v prádelně.

Bůh nás zákonem a proroky odsoudil z důvodu hříchu. Zákon nezná milost. Jen vám oznamuje, že jste hříšní. Když ale přišel Ježíš, byl On to naplnění, naplnění všeho, co Bůh zaslíbil. ON byl obrazem, který dokonale souhlasil se zaslíbením. Proto všechna zaslíbení Starého zákona došla svého naplnění v Kristu. Nemohla být naplněna v Mojžíšovi, a také ne v některém z proroků. Ale v tom mistrovském Díle byla naplněna. Souhlasilo to se vším, co bylo předpověděno. Právě tak musí být církve v souladu se vším, co Bůh zaslíbil. Ona musí být částí, která z NĚj byla vzata. Jestliže je originálem Slovo, potom všichni, kteří k tomu patří a byli vzati z NĚho, budou Slovem, které se přesně shoduje s NĚm.

Tam, kde vás zákon odsoudil a mohl říci, že jste špinaví a vinni a měli byste být uvrženi do vězení, byl On, když přišel, tím pasujícím dílem, který vás mohl vyvést ven a opět uvést zpět, aby ta kartička na vyzvednutí byla kompletní – spasení, které Bůh zaslíbil již v zahradě Eden: „Tvé Semeno rozšlápně hlavu hadovi a on Jej bodne do paty.“ Ale hadova hlava byla rozšlápnuta.

Nyní jsme našli to dokonalé mistrovské Dílo, které Bůh dokončil. Viděli jsme, že On byl vším, co o NĚm bylo zaslíbeno. ON je souhrn všech zaslíbení, všech prorocství, všeho, co Bůh zaslíbil. „Tvé semeno rozšlápně hadu hlavu.“ ON ji nemohl rozšlápnout zákonem, udělal to, když se Semeno ženy stalo mistrovským Dílem – Kristem. ON byl kámen, který viděl Daniel, jak se uvolnil ze skály. ON to byl, který to mohl roztržít. Byl ten jediný, kdo mohl hadu rozšlápnout hlavu.

Jeho život přesně souhlasil s životem Mojžíše. Souhlasil s Davidem. Podívejme se, jestli byl a je tím pasujícím dílem.

Pozorujte Davida, který byl ustanoven svému lidu za krále, a přesto byl zavržen. Postavil se proti němu jeho vlastní syn. Rozštěpil a rozdělil izraelské vojsko. Vlastní lid ho sesadil z trůnu. Když odcházel, potkal se s ním jeden muž, který jej nenáviděl; šel vedle a na Davida plival. Jeden ze strážců tasil meč a řekl: „Dovol mi srazit hlavu tohoto psa, který plive na mého krále!“

David řekl: „Nechej ho, neboť Bůh mu to vnukl.“ Nevidíte to? Muž předaný bolesti a utrpení. ON Svá ústa neotevřel, jako ovce, která zůstane němá před těmi, kteří ji stíhají. To říkal. Možná, že David vůbec nevěděl, co říká, ale o sta let později putoval Syn Davidův po stejné ulici a plivali na NĚho. Vidíte, co se stalo, když byl David svými vlastními odstrčen. Stal se psancem. Když se ale z vyhnanství vrátil, zebral onen muž o pokoj a milosrdenství. Také ti, kteří bili Jej, Ho jednoho dne při návratu uvidí.

U Josefa vidíme, že byl již od narození zvláštní chlapec. Josef tvořil toho posledního, vrchní část podstavce, na němž mělo být stavěno to mistrovské dílo. Šlo to od víry přes lásku a milost a dospělo to k dokonalosti. Tak to také pokračovalo na počátku od nohou až k dokonalosti v Kristu.

Vidíte, že ta vrchní část podstavce byla znázorněna Josefem. Byl nejdokonalejší z těch všech. Josef se narodil z té správné, skutečné Jákobovy ženy. Také sledujte, že jeho otec jej miloval, hned jak se narodil. Ale bratři jej bezdůvodně nenáviděli. Proč ho nenáviděli? Protože byl Slovo. Vidíte ten podstavec? Vidíte, jak přišla hlava základu. Vidíte, jak přijde základ těla. Dejte pozor, jak přijde

Hlava nevěsty. On byl Slovo. Oni jej nenáviděli, protože byl vidoucí. Viděl věci dopředu a oznámil jim je. Naplnily se; nezáleží na tom, jak dlouho to trvalo, stalo se to tak. Protože byl duchovní, byl svými bratry odstrkován. Oni ho měli milovat, ale nenáviděli ho, protože byl prorok a byl duchovní. Nenáviděli ho.

Sledujte dále, byl prodán skoro za třicet stříbrných, hozen do jámy a prohlášen za mrtvého, ale potom byl z jámy vytažen. Po čase pokušení došlo k příhodě s pekařem a dvorním číšníkem. Číšník byl zachráněn a pekař ztracen. Když Kristus visel jako zajatý na kříži, byl jeden z lotrů a činitelů nepravosti zachráněn, druhý šel do zatracení.

Dávejte pozor, Josef byl z vězení povýšen na pravici faraóna, že nikdo nemohl mluvit s faraónem, jedině přes Josefa. Když Josef sestoupil s trůnu, rozezvučely se v celém Egyptě pozouny a byl vydán rozkaz: „Všichni na kolena, přichází Josef!”

Tak to bude, až se vrátí Ježíš. Otec Jej miloval a Jeho denominační bratři Jej bezdůvodně nenáviděli. Prodali Ho za třicet stříbrných, hodili do jámy a měli Ho za mrtvého. Když visel na kříži, byl jeden zachráněn, druhý šel do zatracení. Od kříže byl povýšen a sedí na pravici majestátu Božího, toho velikého Ducha, kterého On vyzářoval. Nikdo nemůže k Bohu mluvit, jedině skrze Ježíše Krista! Přemýšlejte o tom! Když se pozdvihne a opustí trůn, zazní pozoun, každé koleno se skloní a každý jazyk Jej bude vyznávat.

Myslete na to, on byl „synem zalíbení (blaha)”. Cokoli dělal, to se mu dařilo; ať ve vězení, nebo kdekoli. Vždy se to vydařilo. Zdali On Svým dětem nezaslíbil, že jim všechny věci budou sloužit k dobrému? Ať nemoc, věznění, smrt, utrpení, cokoli; má to sloužit k dobrému těm, kteří Jej milují. To On zaslíbil a tak to musí být. Musí se to stát. V Něm to již bylo obrazně vyjádřeno pro nás. ON byl vlastním dokonalým Božím obrazem.

Vidíme zde, co se stane, až se vrátí. Myslete na to, Josef zachránil svět skrze zjevení na základě svého mocného proroctví. Lidé by byli zemřeli hladem, kdyby nebylo Josefa. Svět by byl vydán na pospas smrti, kdyby nepřišel Ježíš Kristus. „Tak Bůh miloval svět, že Svého jednorozeného Syna dal, aby všichni, kteří věří, nezahynuli, ale měli život věčný.” Bůh ten život zachovává.

Můžeme takto pokračovat. Davidův příklad se vztahoval na Něho, také Mojžíšův, Eliášův a také ten s Josefem. To všechno byly obrazy, které ve Starém zákoně něco předpovídaly a přesně to pasovalo k sobě. Co je to? Ukazuje to toho dokonalého Spasitele. Můžeme dát své staré špinavé oblečení do prádelny a vyzvednout je čisté. Je vyprané v krvi Beránka. Můžeme si klást nárok na to, co nám patří. Všechno, za co On zemřel, si můžeme nárokovat. ON byl dokonalé Slovo, které bylo již předem představeno.

Bohu, tomu velikému Sochaři se líbilo Jej bít a všechno tak dělat. Vidíme Ho v Izaiáši a čteme: „Všichni jsme Jej měli za nic, tváře jsme před Ním zahalili. ON neměl postavu ani krásu, abychom v Něm našli zalíbení.” Každý o Něm mluvil, posmívali se Mu. Nyní mluvím o Něm, jak je to nyní v tomto čase. Každý se Mu posmívá. „Jeho jsme si nevážili. Viděli jsme Jej jako Bohem zbitého a trýzněného.” Za to jsme Jej pokládali. Čeho tím On ale dosáhl? „ON byl zraněn z důvodu našich přestoupení, ubit z důvodu našich vin.”

Můžeme s tím pokračovat dále, ale mám za to, že jste schopni si udělat závěr z toho, co mám na mysli, totiž, že Bůh obnovuje Své mistrovské Dílo.

Ale nezapomeňme, že na začátku, když udeřil do boku Adama, On něco z jeho boku vyňal. Když byl udeřen Kristus, stalo se to proto, že z Něho chtěl něco vyjmout – Jeho rodinu, Jeho nevěstu. ON chtěl vyjmout pro Něho nevěstu. Když bylo Jeho mistrovské Dílo hotové, musel je udeřit, aby ji z Něho vyňal – ne něco jiného, ne nové stvoření, nýbrž část toho stejného stvoření.

Můj bratře, nesmýšlej o tom špatně, ale přemýšlej o tom chvíli. Když On z Něj, z originálního stvoření něco vyňal, aby pro Něho zformoval nevěstu – tak přece nestvořil něco jiného, ale vzal část z originálního stvoření. **A jestliže On byl Slovo, čím pak je ta nevěsta? Ona musí být originální Slovo, živý Bůh ve Slově.**

V Kimberley, v Jižní Africe jsem jednou přihlížel, jak se z dolu transportují na povrch diamanty. Viděl jsem je tam ležet. Vedoucí diamantového dolu byl jedním z pořadatelů v modlitební řadě.

Bylo tam množství diamantů v ceně mnoha desetitisíců dolarů, ale ony se ani nezatřpytily, když na ně dopadlo světlo. Zeptal jsem se toho vedoucího dolu: „Jak je možné, že se nelesknou?“

Odpověděl: „Protože ještě nejsou vybroušené. Nejprve se musí vybrousit, potom odrážejí světlo.“ Tady to je.

Mistrovské dílo musí být nejprve broušeno. Dejte pozor, proč se to musí brousit? Je snad ten zbytek vyhozen? Ne, ne! Ten kousek, který se ubrousí, se použije na gramofonové jehly. Tato jehla se nasadí na gramofonovou desku, která má v sobě pro svět neviditelnou hudbu. Jehla ji pomůže reprodukovat; přináší správný význam Slova.

Jeho život souhlasil se všemi proroky. Bohu se líbilo Jej rozbít. Proč Jej bil? Ze stejného důvodu, jako bil Adama.

Vidíme Jej jako Bohem zbitého a mučeného. Ten dokonalý Beránek byl zabit pro hříšníky – dokonalý mistrovský výtvar.

Nyní již skoro dva tisíce let Mu Bůh opět vytváří mistrovské dílo, neboť Jej udeřil, aby z Něho část, žebro, vyňal, aby Mu mohl zformovat ženu. Když On toto dokonalé mistrovské Dílo na Golgatě udeřil, vzal z Něho část ven. To je jednoduše Nový zákon. ON naplnil ten Starý zákon. Nyní musí jiná část najít v Novém zákoně své naplnění. Vidíte Starý a Nový jsou jako muž a žena. Bylo zapotřebí Starého, aby byl dopředu ukázán ten Nový. Pak přišel Kristus, mistrovské Dílo, aby jej splnil. Nyní Jeho nevěsta naplní všechno, co obsahuje Nový zákon. Další mistrovské dílo je před dokončením.

Nejprve uplynulo asi 4000 let, než bylo vytvořeno mistrovské Dílo; nyní On pracuje skoro 2000 let na dalším mistrovském díle, na nevěstě pro Krista. Při tom užívá stejný, neměnný způsob jako při Svém prvním mistrovském díle: Své Slovo. Tak On vytváří Své mistrovské kusy. Neboť to může být jen dokonalý mistrovský kus, jestliže to je to dokonalé Slovo Boží. Skrze prach, odpad, nebo jiné přísady by se to rozpadlo. Nebe a země pominou, ale Slovo nemůže být nikdy zrušeno.

Víte, že k broušení diamantů je potřeba úplně zvláštních nástrojů. Ne každý nástroj je k tomu způsobitelný. Viděl jsem několikátunové lisy, které všechno rozdrtily, ale diamanty z toho vyšly nepoškozené. Ne, diamant nemůže být rozdrčen. Musí se brousit.

ON dělá to stejné Svým neměnným způsobem. Zjistíme, že u Mal. 3 řekl: „JÁ jsem Bůh a neměním se.“ Ani Svou metodu nemůže změnit.

Po pádu prvního mistrovského kusu začal budovat nový fundament nového mistrovského výtvaru s Abrahamem. Letničního dne On udělal znovu začátek pro mistrovské dílo – původní slovo setby. Začal s první církví. Co to bylo? Slovo setby, dané zaslíbení bylo naplněno; Slovo se uskutečnilo. Joel řekl: „V posledních dnech stane se, říká Bůh, že Svého Ducha vylíji na všeliké tělo, takže vaši synové a dcery budou prorokovat, starci budou mít zjevení ve snech, mládenci budou vidět vidění.“ To by činil On v posledních dvou dnech, v těch posledních dvou tisíci letech.

Pozorujte. Začalo to jako originál. Ježíš řekl: „Slovo Boží je semeno, které rozséval rozsévač.“ ON byl tím rozsévačem. Semeno bylo Slovo. Dejte pozor! Každé semeno, které není rozseto, zůstane samo pro sebe. Ono musí padnout do země, aby se reprodukovalo. Toto semeno, dokonalá církev padla do země v Nicei – v Římě, když se stala denominací.

Vy historici, kteří jednou budete poslouchat tento magnetofonový pásek, myslíte na to, zkoušejte to a zjistěte, zda to souhlasí nebo ne. Církev zemřela v Nicei – v Římě, když přijala dogmata a ustanovení namísto originálního Slova. Co to bylo? Bůh skrze církev na počátku ukázal, že je Bohem. ON měl dokonalou církev, ale církev musela jako každé jiné semeno padnout do země a zemřít. Padla do země, zemřela a zetlela.

Víte, před nedlouhým časem jsem četl knihu s titulem „Mlčící Bůh“. Možná, že jste to četli i vy. Myslím, že to byl Brumback, kdo ji napsal, ale nejsem si zcela jist. Mám ji ve své studovně. „Mlčící Bůh“ – je v tom řečeno, že Bůh v tom temném časovém období 2000 let tiše seděl, nehnul ani prstem, hleděl shora na věrné mučedníky, kteří byli předhazováni lvům, upalování Římány a vraždění všemi možnými způsoby. Ženy svlékli, vlasy jim natřeli smůlou a zapálili je. Myslete na to, ty krátké vlasy žen zavedli v Římě. Křesťanské ženy měly vlasy dlouhé. Namočili jim je do téru

a zapálili. Upálili je nahé anebo je předhodili hladovým lvům k žrádlu. Tento spisovatel šel dokonce tak daleko, že klade otázku: „Kde je tento Bůh?“

Ó, jak jsou lidé mnohdy slepí! Zdali nevíte, že to semeno muselo zemřít? ON se nepokoušel je osvobodit, oni tam šli se zpěvem. Oni obětovali krvácející a umírající svůj život. Proč? Protože to bylo semeno, které muselo padnout do země, jak je řečeno v Jan 12, 24. Pšeničné zrna musí padnout do země a zemřít tam. A ne jen zemřít, ale zetlít. Ale denominace nepochopila, že v tom přesto byl život.

Na koncilu v Nicei vedl kostel 15 dní náboženské a politické debaty. Ti uznávání přišli a chtěli do církve ustanovit vysoké hodnostáře. Přišli i proroci, praví proroci, z pouště, kteří se živili kořínky a byli oblečení do kůží zvířat. Ale byli vykázáni. Proč? Protože semeno muselo padnout do země. Muselo zemřít.

V době temného časového období zemřelo v tmavé půdě. Mysleli, že to semeno je to tam. Ale víte, že Ježíš v Jan 12, 24 řekl: „Jestliže to zrna nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Jestliže ale zemře, přinese bohatou úrodu.“ Církev na počátku byla setba, nevěsta – semeno, to zjevené Slovo, které v Nicei padlo do země.

Slyš, církvi ve všech národech, kdekoli to budete slyšet tady máte vaši zem (půdu): jsou to ty denominace! Tam bylo Slovo ukřižováno a přijali dogmata. Stovky let temného časového období zůstaly síla a zjevení Slova skryty před světem. Panoval jenom katolicismus. To všichni víme, pokud jsme četli dějiny. Vládl jen katolicismus.

Ale oplodněné semeno nemůžeme ukrývat. Musí vzejít. Proč? Protože ten veliký Sochař pracuje. ON opět bude budovat. ON, to Semeno, Slovo, bylo vloženo dovnitř.

Jestliže pozorujeme Pavla, Petra, Jakuba, Jana a všechny, kteří se podíleli na sepsání Slova, pak vidíme, že Slovo, které napsali, ožilo a žilo. Ono žilo. Zjišťujeme, že Jan psal dopisy, když dozrávalo. Potom, co jej vařili 24 hodin v oleji, byl vyhnán na ostrov Patmos. Ale Slovo muselo povstat, muselo být sepsáno. Ducha svatého z něho nemohli v oleji vyvařit. Přežil to, neboť jeho dílo ještě nebylo hotovo. Později zemřel přirozenou smrtí.

Polykarp, Janův žák, nesl Slovo dále. Po Polykarpovi povstal Ireneus. Ireneus byl velký muž Boží, věřil stejnému evangeliu, kterému věříme i my: „Slovo je správné!“ Kostel usiloval o to, aby Slovo vytlačil.

Konečně dorazilo do Nicei a Říma. Tam padlo do země a bylo zavražděno. Vystoupil svatý Martin. Věřil tomu stejnému, čemu věříme my. Zastával to stejné: křest Ducha svatého a také vodní křest na jméno Ježíše; ty stejné věci jako my, neboť byl prorokem a věřil celému Slovu Božímu. Konečně byli ukřižováni a hozeni do země. Uplynuly stovky let. Vnější strana semene zetlela. Jejich těla se rozložila. Byl jsem v těch katakombách, kde jsou uchovány ty kosti. Těla podlehla rozkladu, dokonce i jejich kosti se rozpadly, ale ten život přesto zůstal.

Pšeničné zrna, které v době nicejského koncilu padlo do země, začalo opět vyrážet v Martinu Lutherovi, jako každé jiné zrna. Potom, co zaseté zrna zetlí, přijde vzhůru ten život. Začalo to vyrážet za Martina Luthera. Co udělal jako první? Zavrhl katolickou denominaci. Protestoval proti ní, protože byla převrácená. Zvěstoval, že spravedlivý má být živ skrze víru. Kým byl? Malým, slabým životem, kterému právě vyrazily výhonky. To byli luteráni. Ještě to nevypadalo jako zrna, které padlo do země, ale zde vzešel nový život.

Potom se vyvinulo stéblo. Co se stalo potom? Co dělal John Wesley ve svém čase, když zdůrazňoval posvěcení? Držel se Slova. Co to vypůsobilo? Luteráni se již zase zformovali do organizace. Tedy přišel čas, že se muselo něco stát. Mistrovský kus byl ve zrodu. Co udělal? Protestoval proti anglikánskému kostelu a po reformaci vyrazil jako klas. Co se stalo? Semeno přišlo k životu a začalo růst.

Ani stéblo ani klas ještě nevypadají jako semeno.

Nyní oslovuji vás, letniční bratry v celém národě a chtěl bych, moji bratři, abyste naslouchali. Kdyby toto měla být poslední zvěst, kterou káži, pak je to můj mistrovský kus. Pozorovali jste již někdy zaseté obilí, když se začne utvářet obilné zrna?

Pozorujte přírodu. Příroda je s Bohem v souladu. V přírodě je možné poznat Boží působení. O letničním probuzení se má za to, že by již bylo tím zrnem. Ale není to ono! Dejte pozor! Objevilo se něco, co je zrně podobné. Pozorujte, že Ježíš v Mat. 24, 24 říká, že oba duchové v posledních dnech, budou tak blízko sebe, že kdyby možné bylo, i vyvolení by byli svedeni.

Ani stéblo, ani klas nevypadají jako zrno. Dejte nyní pozor: nikoli za času Luthera, ale v těchto posledních dnech se to semeno objeví.

Zde jsou hospodáři, kteří sejí pšenici. To první, co vzejde z pšeničného klasu, bychom skoro mohli pokládat za zrno, ale co je to? Je to pleva, obal, ve kterém je obilné zrno uloženo. Nejprve se utváří pleva. Avšak pleva ještě není pšeničné zrno, právě tak klas nebo stéblo. Je to jen nositel života pšeničného zrna, o kterém mluvil Ježíš v Janu 12.

Po klasu, po Wesleyovi zplodila pšenice plevy, které jsou zrně nejpodobnější. Obal je tomu obilnému zrně, které padlo do země stále podobnější. Když přijde stéblo vzhůru, má v sobě život. Ale to ještě není zrno. Jestliže klas, květ, se vyvinou, pak to ještě není zrno. Pak se utvoří pleva. Ta již má tvar zrna. Vypadá tak. A přesto to ještě není pšenice, ačkoli má dokonale stejný tvar. S letničními to bylo stejné jako s pšenicí. Jedno vychází z druhého. Ale oni jsou jen nosiči a stávají se denominacemi. Co tedy udělali letniční, kteří vypadají jako obilné zrno? Byli plevou a šli zpět, jak to říká Zjevení 17 a stali se jednou z těch sesterských denominací. To přesně Ježíš řekl.

Sledujte, jak vycházelo evangelium skrze Luthera a Wesleye až k letničním. V posledních dnech by byli, kdyby bylo možné, svedeni i vyvolení. Ó letniční, nevidíte to?

Když se pšeničné zrno začne formovat, vypadá sice jako zrno, které bylo zaseto, ale je to jen pleva. Oni zformují denominace, a dělají to stejné, jak to dělali po Lutherovi. Zjevení 17 dokazuje to stejné ve všech sborech.

Nuže, ta setba padla do země původně v Nicei, neboť tam vznikla první denominace.

Pozorujte, život, který byl v lístečku, stéblu a klasu jde konečně do zrna. Život z původního zrna prošel třemi vývojovými stupni, až se zase vrátí zpět do svého původního stavu. Haleluja! Ó, jak nádherné! Jsem nešťastnější člověk na zemi, protože mi to dal Bůh poznat.

Pozorujte, jak Slovo a příroda spolu dokonale ladí. Zrovna tak slunce, jak zapadá a opět vychází, je důkazem pro vzkříšení; nebo také jak listí opadáva ze stromů, když míza jde dolů do kořenů, a pak zase stoupá. Opět narostou listy, a na podzim zase opadají. Život toho stromu táhne vzhůru mizu s minerálními látkami, aby narostlo nové listí. Vidíte, celá příroda se vyvíjí v souladu se Slovem Božím; přesně tak, jak jsme to v dokonalém způsobu viděli v časovém období církve. Proto přišel Duch svatý, nakreslil ty věci a udělal nám je srozumitelné. Tak to je.

Pochopte to. Život, který byl ve stéblu, v klasu a plevě se shromáždil v obilném zrně. Život ze stébla a z každého dalšího vývojového stupně zplodil další. Ospravedlnění připravilo cestu pro posvěcení, posvěcení připravilo cestu pro křest Duchem svatým. Křest Ducha svatého připravil cestu k tomu, aby opět mohl přijít v dokonalosti sám Duch svatý a zjevit se.

To, co se stalo denominací, zemřelo. Život, který byl v Lutherovi, šel kupředu a působil skrze Wesleye. Od Wesleye to šlo dále k letničním; od letničních dále, aby originální semeno bylo znovu zplodeno. Letniční následovali za Wesleyem a dospěli až sem. Letniční hnutí přišlo po Wesleyovi proto, že letnice ještě nebyly denominací. Ale oni se stali denominací potom. K čemu došlo? Stali se plevou. Vypadalo to jako to pravé.

Kdo z vás pozoroval, jak začíná růst pšeničné zrno? Co se ukáže nejprve? Vypadá to přesně tak jako semeno, ale je to jen obal. Můžete vidět ty tři vývojové stupně: Stéblo, klas, pleva? V plevě se utváří originální semeno. Nikoli semeno samo, ale život semene působí růst, až se opět stane semenem. Amen. Amen! Vidíte? Co je to? Je to vzkříšení. Vzniká opět mistrovské dílo, jako to, které padlo do země.

Letniční hnutí následovalo po Wesleyovi, protože z toho se stala denominace. Když vzniklo letniční hnutí, nebylo ještě žádnou organizací, ale později se jí stalo. Museli být plevou. Pravé Slovo života v něm (v hnutí) bylo na cestě k originálnímu pšeničnému zrně a prošlo všemi vývojovými stádii: stéblem, klasem, plevou; potom se utvořilo zrno. Stéblo, klas, pleva!

Na počátku svého vývoje byli živí a již jistou část setby života přinesli s sebou. Ale když se zorganizovali, život je opustil. To je dějinami dokázáno. Žádné společenství již nikdy nebylo schopno vykonat něco potom, co se zorganizovali. Bylo mrtvé.

Pozorujte, jak se ten život pohybuje kupředu nyní.

Dejte pozor! Dějiny dokazují, že církev přes všechno to, co oni všichni vykonali, dospěla k tomu, že On ji již nikdy nemůže použít. Organizace byla dána stranou. Během náboženských dějin se nikdy nestalo, že by nezemřeli, potom, co se zorganizovali. Každá organizace zemřela a nikdy se již nepozdvihla. Jste schopni to vidět? Slepí lidé, otevřete oči! Příroda a Slovo spolu souhlasí a dokazují tím, že je toto pravda. Je to pravda, že život opouští stéblo, aby narostl klas a že v klasu vzniká pleva; z plevy to jde opět do té původní formy. Všechno ostatní je pro Něho nepoužitelným.

Je to přece tak pozoruhodný rozdíl, jak život prochází skrze pšeničnou rostlinu a strom. Bůh přirovnává lidi ke stromům. Život stromu jde z koruny do kořenů, a opět jde vzhůru, jde dolů a přijde zase nahoru. Vidíte? Jde dolů a zase vrátí nahoru. U obilí to ale jde ze zasetého zrna skrze stéblo, klas a plevu. Jakmile jednu z těchto vývojových forem opustí, zemře. Již se do toho nemůže vrátit zpět. Co je to potom? Je to nepoužitelné. Život jde vstříc ke svému dokonání. Amen! Nemůžete vidět, proč On nikdy nepoužil organizaci? ON se do ní nemůže vrátit, je mrtvá; ale život jde dál, od jedné formy vývoje k další. Přijímají se vyznání víry, ale: „Kdokoli kdy něco přidá ke Slovu nebo od Něho odejme, přichází o svůj podíl.“ Je od toho oddělen. Semeno života musí pronikat kupředu.

Toto potřebuji jako podobenství pro nevěstu, mistrovské dílo, které povstává. To mistrovské dílo sice padlo, ale existuje mistrovské dílo, které se zase pozdvihne. Mistrovské dílo padlo v Nicei. Po Nicei prošlo určitým procesem, ale opět se to vrátí k tomu dokonalému mistrovskému kusu, neboť je částí Slova, které On vyslovil.

ON bude mít církev bez poskvrny a bez úhony. Ta v žádném způsobu nebude napojena na organizace nebo denominace, neboť to jsou proklaté věci. Ona jimi prošla, ale nikdy tam již nebude.

Semeno vzchází. Život jde nahoru, ale ne zase zpátky. Potom již nebude žádné nové obživení. Život přijde vzhůru a dospěje do dokonalosti, ke vzkříšení. Sledujte to. Pleva v sobě přinese to originální semeno. To je možno zjistit ve Zjevení 3.

Vzpomínáte si, že On v žádném z časových období církve nebyl vystrčen ven. Kdo si na to vzpomíná? ON působil během časových období církve, aby něco vytvořil. To se nyní stalo. Již nic nepřijde. Ten Tvůrce zase přivedl Slovo k dokonalosti. Ono se již nevrací. Jak se to změnilo! Ano!

Dejte pozor, když se utvoří pleva, vypadá jako zrno. Když ale život zrna začíná opouštět plevu, aby formoval zrno – nevěstu, pleva se otvírá, a zrno se oddělí. V přírodě to tak je. Přesně tak se to děje.

Ve Zjevení 3 se můžeme přesvědčit, že Jej církev dala stranou. Pohleďte, v předešlých časových obdobích tak tomu nebylo, protože vývojovým procesem muselo vzejít něco jiného. Prošlo to, a přešlo do jiného. Vždycky jsem vám říkal, že již nevzniknou další denominace, neboť jsme u konce. Oni Jej dali ven. Proč? Protože On je zase Slovem. ON přišel tak, jak byl vložen do půdy. Je to stejné učení, které vyšlo na počátku.

Jakmile to obilné zrno, Slovo, začíná růst, pleva se oddělí. Život ze všeho ostatního vyjde ven, aby ho praví věřící následovali. Ti následují život, kam jde.

Izrael byl dokonalým stinným obrazem. V tomto dokonalém stinném obrazu to bylo na začátku tak, že všude tam, kam šel ohnivý sloup, byl život. Bůh byl život. Úplně jedno, ať byla půlnoc, anebo se právě nacházeli na nějakém zvláštním místě, jakmile se ohnivý sloup zvedl, zazněl pozoun a Izrael se vydal za ním. Haleluja! Když zazněl pozoun, vytáhl Luther s ním. Po něm se stali organizací a zemřeli. Bůh život odňal a je uložil do hrobu. Ale život šel dál kupředu.

Potom povstal Wesley. Když on viděl tuto velikou organizaci, zatroubil do pozounu posvěcení; to už bylo ze Slova Božího více. Když to udělal, tehdy vyšli z luteránů a stali se metodisty.

Když to viděli letniční, zatroubili na pozoun. Přišel čas návratu darů. Vidíte, co udělalí? Troubili na pozoun a vyšli ven. A potom se zorganizovali. Ale myslete na to: Po plevě – známe jen tato tři

vývojová stadia – nepříjde již nic jiného než zrno. Ó Bože! Potom to zrno je ode všeho odděleno. Amen a Amen! Obilné zrno, Slovo se začíná utvářet a ten život se projeví.

Pozorujte, nejprve přišel Ženich; nyní se objeví nevěsta. Církev začala o letnicích a padla v Nicei. Ona rostla, ale ještě nevypadala jako pravé zrno. Něco z toho života již v sobě měla, ale rostla, a vznikla organizace. Z této organizace život vyšel. Co to učinilo potom? Z této organizace to přešlo do další, do jiného stadia Slova: Ospravedlnění, posvěcení a křest Duchem svatým. Když to šlo přes stéblo a ostatní stadia, stále se to přibližovalo k obilnému zrnu.

Pomyslete jen, že klas je obilnému zrnu blíže než stéblo. Pleva je tomu ještě blíže nežli klas. Ale samotné zrno v tom ještě není. Tato tři stadia je jen podpořila v jeho dalším vývoji.

Dáváte pozor? Jestliže Ženich byl na počátku Slovem a Nevěsta byla vzata z Ženicha, potom musí také ona být Slovem. Proč musí být Nevěsta zjevené Slovo přesně jako Ženich? Protože Ženich a Nevěsta jsou jedno. Ona je z Něho vyseknutou částí. To je to mistrovské dílo. Ono bylo udeřeno.

Michelangelo to již nemohl znovu opravit; nemohl to tam zase doplnit. Ale Bůh je schopen to udělat. ON tuto líbeznou nevěstu, která byla vyjmuta, znovu vsadí zpět do boku původního Slova. To je ono: mistrovské dílo jako rodina zpátky do zahrady Eden.

Jak se to děje s Nevěstou? Jak se to děje s pšenicí? Mal. 4 v poslední části píše o opětném napravení v těchto posledních dnech. Co to znamená? Všechno, co bylo na počátku, bude znovu napraveno a uvedeno zpět. „Já nahradím, říká Pán, všechna ta léta, jejichž výnos sežrali chrousti, kobylky, hlodavci, žrouti a škůdci.“ (Joel 2, 25). „Já nahradím.“ Malachiáš 4 říká, že On ta srdce dětí – víru lidí – obrátí zpět k otcům. Církvi, toto vidíme přímo před sebou. Kam jsme dospěli?

Za několik minut skončíme. Chtěl bych, abyste sledovali opravdu pozorně něco, co se právě stalo.

Malachiáš 4 hovoří o návratu zpět k originálu. Ona byla zbita církví, náboženstvím společně se svým Místrem ze stejného důvodu, jako byl Josef zbit svými bratry: protože byl Slovo. Ona je rovněž Slovo. Ježíš byl zbit svými bratry, protože byl Slovo. Nevěsta byla zbita kostelní církví, protože je Slovem. Tady jsou opět ta tři stadia. Souhlasí to.

Slovo Boží žije a je činné. Biblická nevěsta, ne lidmi založená, ale biblická nevěsta, Bohem zbita a mučena, nemá krásu, pro kterou bychom si ji oblíbili. Hleděli jsme na ni, jako na zbitou Bohem a Jím trýzněnou. To je tak. Ona stojí sama. Ona byla vyloučena všemi denominacemi, podle Zjevení 3. Ona byla z laodicejského časového období, ve kterém vzešla, s bitím vyhnána ven.

Tato církev vzešla v laodicijském období církve. To je ta pleva. Letniční, nemůžete to poznat? Jestliže přirozená pleva, stéblo, a klas museli zemřít, potom musí zemřít i pleva. To jsou také ta tři vývojová stadia organizace.

Pomyslete na to! Říkáte: „Nu, vždyť klasů je dost; spousta.“ Ano. Existují metodisté, baptisté, presbyteriáni, luteráni, Církev Kristova a všechna ostatní malá hnutí, která se k tomu počítají. Bylo k tomu navěšeno listí a všechno možné; ale reformatů to začalo.

Nevěsta stojí jako Ženich úplně sama, vyvržená od lidí a odmítnuta náboženstvím a sbory. To je její postavení. Co je to? Je to Jeho mistrovské dílo. Je to to odložené Slovo, skrze které On může působit a zjevovat se.

Stéblo, klas a pleva se nikdy nestaly obilným zrnem! Ne! Ale jsou tomu zrnu stále blíže. Nyní, v čase konce, se vrátilo zrno zase ke svému původnímu životu, k Bibli. V Malachiáši 4 je to tak předpověděno.

Aby to tak mohlo být, musí mít celé Slovo. Je to tak? Co mělo podle toho, co řekl On ve Zj. 10 nastat? Proč jsem šel do Tucsonu? Abych to předal církvi. Ve dnech sedmého anděla mělo být skrze jeho zvěst oznámeno celé Slovo Boží. Pečetí a všechno ostatní, co vynechalo stéblo a ostatní vývojová stadia, mělo být zjeveno v tomto posledním čase. Říká to Boží Slovo tak? Tedy to vidíme. Kde se potom nacházíme? Kam jsme dorazili? Existuje jen jedno: Žeň je zde. Je přezralá. Všechno je připraveno pro příchod.

Ne, jinak to nebude. V čase konce je zrno opět ve svém původním stavu. Musí v sobě nést celé Slovo, aby vůbec mohlo být semenem. To semeno nemůže být poloviční, jinak to nebude růst. Musí

to být celé semeno. Nemůže říkat: „Věřím v křest Duchem svatým. Haleluja! Věřím v mluvení jazyky.“ To je jen část semene. Nyní bude přidáno ještě více. Haleluja! – Život; ne dary, nýbrž Život těch darů. Vidíte, co mám na mysli? Jsme na konci času, bratři.

Stéblo, klas, pleva jsou mrtví a již uschly. Jen jedno ještě schází: musí být svázáni ve světové radě ke spálení.

Slovo se stalo masem, přesně jak On to v Luk. 17, Mal. 4 a na jiných místech zaslíbil. To souhlasí.

Pravý život, který byl ve stéblu, v klasu a plevě, bude nyní shrnut v obilném zrnu, které je potom připraveno ke vzkříšení, připraveno pro sklizeň. Alfa bude Omegou. První se stane posledním, neboť poslední je ten první. Semeno, které padlo dovnitř, prošlo procesem, a zase se stalo semenem. To nedokonalé semeno, které v zahradě Eden padlo a zemřelo tam, vzešlo znovu jako dokonalé Semeno, ten druhý Adam.

První Eva, která padla a při druhém příchodu byla použita, aby zplodila dítě, je nyní zase ta pravá nevěsta, stala se semenem, které se vrátilo k originálnímu Slovu. Alfa a Omega je to stejné. ON řekl: „JÁ jsem Alfa a Omega.“ Nikdy neřekl něco o tom, co leží mezi tím. JÁ jsem Alfa a Omega, ten První a Poslední.“ To je ono!

Ta první a poslední služba jsou si rovné. První a poslední zvěst jsou si rovné. „JÁ jsem byl Alfa, Já jsem Omega.“ „Bude den, který nebude nazván ani dnem ani nocí. Ale v čase večera bude světlo.“ Vidíte? Alfa a Omega se stal tím Prvním a Posledním. Ó, moji bratři, tím se můžeme zabývat celé hodiny.

Nádherné mistrovské dílo rodiny – druhý Adam a druhá Eva – je nyní připraveno pro zahradu Eden, která se opět vrátí sem na zem – Tisícileté království. Amen! Haleluja! Velký Tvůrce je tam nenechá ležet. ON si vzal čas – miliony let, než zformoval první pár a oni padli. Během tisíce let je zase vytvořil. Nyní je s tím hotov.

Když přišel mistrovský Kus, byl udeřen. Z Jeho boku vyšla pomocnice. Ona prošla stejným vývojem. Nyní vlastní celý charakter Bible a všechno ostatní. To ukazuje, že jsme sem dorazili.

Národy troskotají, Izrael se probouzí ...

Za několik minut končíme.

Pozorujte to velké mistrovské dílo – rodinu. Muž a žena nemohou být opravdovou rodinou, jediné, že jsou jedno. To musí být. Když ne, pak nejsou dobrou rodinou. Žena táhne do toho směru a muž do druhého. To by byla hrozná rodina. V pravé rodině ale vládne oboustranná láska a harmonie. Takový byl Boží mistrovský kus. Celá pravá rodina se zde představuje. Nyní se „Mistrovské dílo-rodina“, Kristus a Jeho nevěsta hodlá zjevit. Druhý Adam a druhá Eva jsou připraveni se vrátit do svého domova. Jen skrze spasení mohou být uvedeni zpět tam, kde byli předtím. Vrácení zpět!

Před několika dny jsem byl u křesťanských obchodníků, a mám za to, že i mnozí z vás. Byl tam také luteránský farář, který povstal a rouhal se tomu, čemu věříme a posmíval se. Obchodníci plného evangelia to tomu muži dovolili. Měl otočený límeček. To nosí nyní mnozí z nich. On řekl: „Ptají se mne mnozí lidé, proč nosím otočený límeček a jak se lišíme od katolického kněze. Ale žádný rozdíl neexistuje a také by neměl žádný být. Neboť všichni jsme Boží děti.“ Potom dodal: „Znám jednoho katolického kněze, který je všude přítomen, všude může být přítomný.“

Nikdo nemůže být všudypřítomný, aniž by byl vševědoucí. Ani Bůh by nemohl být všudypřítomný, kdyby nebyl vševědoucí. Vševědoucí znamená, že ví všechno a to Jej dělá všudypřítomným. Aby On mohl být přítomným, musí být v bytosti, ale protože On je vševědoucí, může být všudypřítomný, neboť ví všechny věci. Od začátku času již věděl, kolik bude much, brouků, kolikrát mrknou okem a všechno ostatní, protože je všudypřítomný. Nikdo nemůže být vševědoucím, aniž by byl nekonečným. Je jen jeden, který je nekonečný – Bůh. Amen!

Nu, co je to? Je to ďábel, který je vede rovnou na smrt. A všichni jdou s sebou. Přesně to říká Bible a zde to je. Oni přišli dokonce mezi letniční a táhnou je do toho. Jaký je to čas!

Po tomto svědectví se mnou někdo mluvil. Je to dobré, že toho moc neříkám, neboť jinak by mě, jak jen možno, strčili do vězení. Ale já jsem si myslel: „To je ono.“ Lidé, kteří byli poučeni, to vědí.

„Ti moudří svého Boha v onom dni poznají“, řekl Daniel. Ano. Moudří Boha poznají; ti jsou ve střehu.

Když jsem to postřehl a viděl, že dokonce letničnící se postavili na jeho stranu a také Oral Roberts se na mě divně díval, pomyslel jsem si: „Ó má dobroto!“

Povstal, byl školený, elegantní atd. Víte přece, jak. Bůh ty své tak nepulíruje. ON je neleštětí školením, ale pokorou, a silou svého zjeveného Slova, že dokazují původ zrna, ze kterého pocházejí.

Někdo mi řekl: „Bratře Branham, v něčem ti nejsem schopen porozumět.“

Řekl jsem: „Co to je?“

Stáli jsme spolu venku v hale. Mám za to, že to bylo potom, co jsem se pozdravil s Billym a sestrou Dauchovou a postavil se do kouta s celou skupinou, když se jeden kazatel s otočeným límcem prodral a řekl: „Proč ty lidi stále káráš?“

Řekl: „Oni věří, že jsi Božím služebníkem, měl bys k nim být přívětivý a milý. Ale pokaždé, když tě slyším někde mluvit, tak kritizuješ ženy, protože mají krátké vlasy, nosí šortky, líčí se a kvůli všem možným věcem. Ty těm lidem vynadáš, řekneš jim, že jsou studení, formální a lhostejní.“

Ptal se: „Proč to děláš? Ti lidé tě přece milují. Jak můžeš být synem Božím plným lásky a dělat něco takového?“

Myslel jsem: „Pane, pomoz mi, tomuto moudrému muži odpovědět správně. Dovol mi odpovědět tak, aby se sám chytil do vlastní sítě.“ Ptal jsem se: „Četl jsi někdy něco o velikém skladateli Beethovenovi?“

„Ovšem“, odpověděl, „o Beethovenovi jsem četl.“

Řekl jsem: „Pravděpodobně naplnil celé odpadkové koše koncepty, ale daroval světu mistrovská díla.“ On ztichl a již neřekl nic. Řekl jsem: „Když seděl ve své pracovně, a něco jej napadlo, hned to napsal. Pak to zkoušel zahrát. Když to nebylo správné, hodil to do koše. Ale když byl pod inspirací, bylo tady mistrovské dílo pro svět.“ Ó, jak je to Slovo jednoznačné, ale tvoří mistrovská díla. Odstraňuje stéblo a klas a uvede na světlo mistrovské dílo.

Mám ještě několik minut času vyprávět vám, co se stalo přede mnou. 3. července jsem seděl zde v nákupním centru. Byl jsem již v Římě, ve Francii, v New Yorku a Los Angeles, ale ty nejnestydatější ženy, které jsem viděl ve svém životě, jsou v Jeffersonville, v Indianě. Tolik špíny a ohavností jsem ještě nikdy v mém životě mezi lidmi neviděl. Seděl jsem tam a rozbolelo mě srdce. Pán mi dal vidění. Nyní vám jej budu vyprávět. Nevím, zda to mohu znovu podat, neboť to dnes vyprávím poprvé. Dostal jsem se do vytržení, a když se to stalo, byl někdo vedle mně. Tu osobu jsem neviděl, jen slyšel její hlas. Díval jsem se tím směrem a on řekl: „Nevěsta se ti předvede v přehlídce.“ A když jsem se tam díval, viděl jsem přicházet směrem ke mně tu nejslušněji oblečenou skupinu žen, kterou jsem v mém životě viděl. Každá se zdála být oblečena jinak. Všechny měly dlouhé vlasy, dlouhé rukávy. Byly to mladé ženy. Vypadalo to, že jim bylo asi tak dvacet let.

Mám před sebou otevřenou Bibli. Mohu říci jen to, co jsem viděl. Kdybyste se mne ptali: „Na co se díváš právě teď?“ Pak bych odpověděl: „Dívám se na hodiny.“ „Nač se díváš teď?“ „Na lidi.“ „Na co se díváš nyní?“ „Na Bibli.“ Říkám vám pravdu: Tohle jsem viděl. Mohu říci jen to, co jsem viděl. Nevím, co to všechno znamená, jen vám to musím oznámit.

Ten, kdo ke mně mluvil, stál vedle mne. Nevěstu tvořila skupina tak čistých a milých lidí, jaké jsem ve svém životě ještě nikdy neviděl. Bylo jich asi tucet nebo více. Přesně to nevím. V každém případě to byla celá skupina. Přecházely, vznášely se, hleděly vzhůru. Pozoroval jsem je, jak se přibližovaly. Ó, jak byly krásné! Díval jsem se na ně. Když procházely, řekl: „To je nevěsta. Nyní se podíváme na přehlídku církví.“ A již přicházely. Pozoroval jsem je, jak se blížily. Když šly kolem, zdálo se, že jedna vypadá hůře než druhá. Nikdy ve svém životě neviděl tak nestydatou skupinu. Potom jsem slyšel nějaký hřmot. On řekl: „Teď přichází skupina z Ameriky.“ Já jsem přece Američan; ale z tohohle jsem onemocněl. Neumím se dost dobře vyjadřovat, abych mohl ve smíšeném shromáždění říci, co se dělo. Budete si muset něco domyslet.

Když se tyto ženy blížily, viděl jsem, že jejich vůdkyně byla čarodějnice. Měla dlouhý nos a velická a široká ústa. Všechny byly zakryté jen od boků dolů, nahoře měly ovázaný jen malý štráfáček, asi jeden coul široký (cca 3cm). Každá žena měla něco podobného, co jsme dříve mívali vystříhané z novinového papíru, aby jsme zahnali mouchy.

Vzpomenou si na to ještě někteří? Ještě to znáte. Mám za to, že se to užívalo také při karnevalech. Ty papírové třásně nebo proužky visely dolů. Něco takového držely před sebou dole; od boků dolů. Jinak tuto část těla měly obnaženou. Každá z nich měla krátce ostříhané vlasy, všude a všude kudrlinky a celé zmalované. Vypadaly jako pouliční šlapky. S tím papírem šly dál. Ó, jak to bylo vulgární! Vepředu si sice držely ten papír, ale když přešly, bylo vidět jejich zadní části. Když jsem viděl, jak vypadají zepředu a zezadu a jak se chovaly, myslel jsem: „Je tohle církev?”

Procházely kolem a zpívaly rockenrollové a twistové šlágry nebo jak se tomu říká. Stál jsem tam a řekl: „Je tohle církev?” V srdci jsem plakal. Čarodějnice, která je vedla, není podle mého názoru nic jiného nežli světová rada. Odbočily vlevo a zmizely v chaosu, zatímco hudba ještě zněla a vydávaly podivné zvuky a svými těly zmítaly hned na jednu a na druhou stranu. Tak se chovaly, když odcházely.

Chtěl jsem právě sklonit hlavu, když on řekl: „Počkej, nevěsta se musí vrátit.” Vzhlédl jsem a tam zase přicházely. Šly kolem. Byly to dámy, které vypadaly půvabně. Dívaly se na mne, když přecházely. Pozoroval jsem, že každá z nich byla jinak oblečená. Jedna z nich, která šla téměř vzadu, měla dlouhé vlasy, které měla tak stočené. Mohla to být Němka. Pozoroval jsem ji. Když se vzdalovaly, dostaly se dvě nebo tři ze stejného kroku. Křičel jsem na ně, a ony se pokoušely zase vejít. Potom, co jsem je viděl, vidění skončilo a já zase přišel k sobě.

Nuže, zde je k tomu ten výklad. Pamatujte si to. Já jsem ještě nebyl připraven, abych si všechno poznamenal. Ale zatímco jsem dnes ráno kázal, pochopil jsem, co to znamená. Sledovali jste, že církev se předvedla jen jednou? To je pravda, přátelé. Nebeský Otec, který psal to Slovo, ví, že říkám pravdu. Říkám čistou pravdu. Ještě před několika minutami jsem to nevěděl. Všimli jste si také, že nevěsta byla ukázána dvakrát? To první a druhé semeno-zrno; obě byla stejná. Důvod, proč byly rozličně oblečené, spočívá v tom, že ta nevěsta bude pocházet ze všech národů. Každá z nich měla dlouhé vlasy a nebyla nalíčená. Byly to skutečně hezké dívky. Dívaly se na mne. Ony představovaly nevěstu, která přijde z národů. Každá reprezentovala nějaký národ. Držely krok v souladu se Slovem.

Musím na ni dát pozor. Jestliže nedám pozor, když přechází kolem, pak se dostane ze stejného kroku se Slovem. Možná, že se to stane, až můj čas pomine, když tu již nebudu, nebo jakkoli to má být.

Pozor! Ony zkoušely jak nejlépe mohly, opět vejít. Také se vrátily zpět a zase se přidaly, poté co nahlédly někam jinam a sledovaly církev, která se právě dostávala do chaosu. Ale to nebyly ty, které šly vepředu. Ale ty dvě tři poslední, které trochu odbočily doprava a zase se pokusily zařadit, když přecházely kolem. Byly při tom ode mne vzdáleny asi tak daleko, jako odsud ke zdi. Stál jsem tam a hleděl za nimi, až mi zmizely z dohledu.

Pozorovali jste, že církev z národů mi byla ukázána jen jednou. Ale nevěsta se objevila dvakrát. Vidíte, co to bylo. Nevěděl jsem to předtím, ale podívejte se na to v souvislosti s mou ranní zvěstí. Nevěděl jsem to.

To semeno padlo v Nicei do země. To byla originální setba. Procházela procesem v denominacích, které se ukázaly jen jednou. Ale nevěsta zase vzejde v posledních dnech: „JÁ nahradím ...” Mistrovské dílo bude utvořeno. To je důvod, proč byla ukázána podruhé. Byla předvedena poprvé a pak ještě jednou. Podruhé byla právě tak dokonalá jako poprvé. Ó Bože, buď milostiv! Pospěšte, pospěšte, pospěšte! Nechť ten život do zrna již brzy vzejde!

Ti ostatní se znovu neobjevili. Zmizeli, aby se již nikdy nevrátili. Nevěsta se ale vrátila zpět, neboť ona je Alfa a Omega. Bůh, ten veliký Sochař, Mu stvořil mistrovské dílo, neboť ono je částí jeho prvního mistrovského díla. Tak jak v zahradě Eden vyňal část a vytvořil z toho jiné dílo, které bylo zkaženo a padlo, zabýval se po celý čas tím, aby to opět vybudoval. ON vzdělal toto mistrovské dílo a bylo udeřeno. Touto udeřenou částí bylo to mistrovské dílo znovu vzděláno.

Mistrovské dílo Syna Božího – mistrovské dílo nevěsty! Ona je částí z Něho, proto musí být naplněním Slova. Slovo je naplněno, a my jsme připraveni pro příchod Pána.

Ó církvi Boha živého, pokořte svá srdce a sami sebe před Bohem. Tyto věci jsou pravdivé. Vím, že se to poslouchá, jakoby se nad národy šířilo něco mohutného. Tak to nikdy nebylo. ON Svůj způsob nemění.

Bud' vděčná církví. Bud'te vděční, že jste tam, kde se dnes nalézáte, pokud jste v Kristu. Myslete na to, že všechno život se shromažďuje v zrně pro vzkříšení, a sláma a to ostatní bude spáleno. Pleva a všechno ostatní musí být a bude zničeno. Nestavte svou důvěru na denominacích. Zůstaňte ve Slově, v Životě, v Bohu a Jeho mistrovském díle.

Co bude v Tisíciletém království? Kristus a Jeho Nevěsta budou zpátky v zahradě Tisíciletého království. Amen.

Miluji Je, miluji Je,
neboť On miloval dříve mne
a vykoupil mi plnou spásu na Golgatě.

Tam byl ubit. Měli jsme Ho jako za ubitého a umučeného od Boha, ale On byl zraněn z důvodu našich přestoupení, ubit z důvodu našeho zadlužení.

Je tu dnes někdo, kdo ještě není v tomto zrně, zatímco Život ještě ten poslední zbytek vytahuje z plevy ven, a pleva usychá? Kdo z vás ví, že letniční sbor usychá? Co to je? Opouští je život. A již je opustil. Poté, co se Nevěsta předvedla, ptám se, zda již není v plném počtu.

Miluji Je ...

Zatímco máme skloněné hlavy – je tu někdo, kdo by chtěl být vzpomenut na modlitbě? Jestliže cítíte, že ještě nejste tak daleko – přátelé, je to příliš jasné! Nikdy v mém životě jsem neměl vidění, jedině, že by se něco stalo a následovalo to. Říkám pravdu. Na každý pád jsem řekl pravdu a Bůh to potvrdil. I tentokrát říkám pravdu.

Nevím, jaký den to přesně je, ve kterém žijeme, ale vím, že již nic neschází. Nemůže nastoupit žádný politik, který by byl schopen tu situaci ještě urovnat. Politika a národy jsou ztraceny. Ó Bože! Proniká to vámi tak, že to cítíte? Národy jsou ztraceny. Tento je jeden z nejlepších, ale i ten je ztracen. Jestliže národy jsou ztraceny, pak i svět je ztracen. A církev? Podle mého mínění byli letniční těmi nejlepšími, kteří tu byli. Ale jsou také ztraceni. Ó Bože, bud' nám milostiv.

Jestliže Je neznáte, potom si pospěšte prosím; pospěšte! Jestliže ten život pocítujete, vyjděte ze svého hříchu, vyjděte, tam, kde právě jste, jděte rychle do zrna. Ve stéblu nebo v plevě zemřete. Modlete se, zatímco zpíváme:

Miluji Je ...

Záleží na vás. Nemáme denominaci, nic; máme jen Krista. Jste vítáni, Jemu se společně s námi kořit, dokud nepřijde. Nemůžeme zapsat vaše jméno do nějaké knihy, protože ji nemáme. Chtěli bychom, aby vaše jména byla zapsána v Knize života. To je možné jen narozením. Nechcete to nyní prožít? Proste Krista o nový život, aby vás zavedl dovnitř, vaše jméno zapsal do Své Knihy, jestliže tam ještě není. Potom můžete mít s námi obecnství. Rádi bychom vás tu měli.

Miluji Je ...

Drahý Bože, pomoz každému nyní zkusit sebe sama, abychom zjistili, jsme-li v Něm. TY jsi nás miloval a byl jsi pro nás zbit. Považovali jsme Tě za někoho, kdo je ubit a mučen Bohem. Prosím, ó Bože, zavolej každého jednotlivce, mluv k mým dětem, příbuzným a přátelům. Dej to nyní, Pane, ve jménu Ježíše Krista.

Nenechej nikoho dlouho čekat, Pane. Zdá se, jakoby to bylo velice blízko. Žeň je opravdu zralá. Jednoho dne vyjede urychleně veliký Boží kombajn přes celou zemi; potom budou plevy rozváty na všechny strany, ale pšenice bude shromážděna – vzata vzhůru, protože je v ní život. Dej to, Pane, že každá potřeba by byla zodpovězena, že každá prosba by byla před Tebou oznámena.

Modlím se za ně, Pane. Prosím, abys nikoho, kdo je zde, nenechal jít do ztracení. Přišli sem z těžkostmi; jezdí stovky mil. Pane, daruj, cokoli máme zapotřebí; co je pro nás dobré. Pane, ne podle našeho usouzení, ale podle toho, co je dobré ve Tvých očích. Chtěli bychom zde stát jako čistá panna, Bohem očištěná a napravená, abychom byli očištěni od našich hříchů.

Pane, přináším za ně svou modlitbu. Nevím, jak se mám modlit. Mluvíme s Tebou, všemohoucím Bohem. Kde by člověk byl, a kdo by mohl jako smrtelník přinést ve stejném správném způsobu modlitby před živého Boha? TY můžeš vzít abc nějakého malého chlapce a zformovat z toho větu – tak můžeš také slova, která jsem špatně vyslovil, přehlédnout a hledět jen na to, čemu věřím, Pane. Věřím Tobě. Věřím tomuto Slovu, věřím za každého, kdo je zde. Vírou je nesu k oltáři, kde mezi námi a velikým Jahve stojí krev Jeho Syna Ježíše. Ta krev bude za nás mluvit. Když jsi Jej na Golgathě bil, řekl jsi: „Mluv! Jeho poslouchejte!“ Bible říká, že ta krev mluví lépe, nežli krev beránků Starého zákona. Krev Ježíše Krista mluví lépe než krev Ábelova. Pane, vyslov to spasení pro nás, neboť k Tobě voláme skrze krev.

Velký Otče života, zahrň nás s sebou dovnitř, Pane. Jestliže jsme zhřešili, vezmi to od nás. Nechtěli bychom tak být. Nemáme to v úmyslu. Poznáváme, že žijeme ve strašném temném dni. Jak jsme řekli na začátku, jdeme do kopce drsným terénem, cesta je trudná, ale přece neseme světlo. Ať jej krok za krokem poznáme zatímco jdeme, až jako na poutnické cestě dosáhneme vrcholu hory. Ved' nás, ó Pastýři. Veliký Jahve, ved' nás Svým Duchem.

Víme, že jsme daleko vzdáleni od toho, být mistrovským dílem, ale hledíme tam, z čeho jsme vyťati: Na pravé mistrovské Dílo, a v Něm skládáme naši důvěru. Přiveď nás k Němu, Pane. Dej to.

Uzdrav nemocné, kteří jsou zde, Pane. Viděli jsme Jej jako ubitého a umučeného, ale On byl zraněn pro naše přestoupení. Mistrovské Boží Dílo bylo zbito. Bylo zraněno z důvodu našich přestoupení; Jeho ranami jsme uzdraveni. Pane, uzdrav nyní nemocné v Tvé Boží přítomnosti. Víme, že jsi tady.

Očisti naše duše a srdce od všeho zlého, od všech zlých myšlenek, zlých rozmluv, od všeho, co je převrácené. Očisti nás. Otče, prosíme o to, abys uzdravil naše nemoci. Dovol nám odejít odtud v tom vědomí, že jsme Tvé uzdravené děti. Pod ochranou Tvé krve vyslovujeme to slovo; skrze tu krev. Daruj to, Pane. Prosíme v jménu Ježíše Krista. Amen.

Bože, náš Otče, pokládám ruce na tyto kapesníky; pomaž je Svou přítomností; nechť jde Tvá přítomnost s nimi, Pane, kamkoli se dostanou. Kdekoli budou položeny na nemocné tělo, nechť je uzdraveno. A kdekoli je rozbitý domov, dej jej do pořádku, Pane, Ty veliký Sochaři, dej to, Pane.

Formuj a utvářej nás za syny Boží. Věříme, že nevěsta nyní dostává poslední výbrus. Ona bude vši organizací bita, potom nastane veliká žeň. Zachovej je až do té doby ve zdraví a radosti, Pane, že Ti budou sloužit ve jménu Ježíše. Amen.

Miluji Jej ...

Rozumíte nyní, proč vás kárám? Ne proto, že bych vás nemiloval, já vás přece miluji a chtěl bych mistrovské dílo pro Mistra. Možná musím tímto způsobem ledaco vytrhnout, ale jestliže to zachovám v souladu se Slovem, budu mít jednoho dne mistrovský kus.

Ježíš řekl: „Potom poznají všichni, že jste mými učedníky, když se budete vzájemně milovat.“ Tak bychom měli být mezi sebou v lásce spojení.

Bud' žehnán svazek ten ...

Podejme si vzájemně ruce.